

GENREGENIERNAS ANTOLOGI

2023–2024

Nivå B (åk 7–9)

Lärare: Lotta Sanhaie

SYDKUSTENS

ORDKONSTSKOLA

Dikt av Einar s. 3

Kirke av Viola Bergholm s. 4

I tidens begynnelse av Jonathan Enegren s. 11

Text av Erik Grönvall s. 15

Min gunga av Naema Högström s. 16

Ett år av hopp av Aaron Jattu s. 18

Trädet från slutet* av Ines Karlsson s. 20

Kirke av Alexandra Kyynäräinen s. 25

Goddag, dagbok av Sander Lindberg s. 33

Mitt gömställe av Elina Lumio s. 37

Min bror av Vincent Snellman s. 38

I gungan av Sophie Stöhr s. 62

Kirke av Sarah Trieu s. 63

Läs och njut!

*) Fortsättning publiceras hösten 2024.

Dikt av Einar

varför tvekar våren

tvekar den för att det är Finland?

hatar vädret Finland?

varför är det snö på marken?

varför är det snö i skorna?

varför existerar vår om det inte blir vår?

kan inte våren vara vårig?

Kirke av Viola Bergholm

Kirke tog ett djupt andetag. Sedan vandrade hon in på skolgården. En grupp tjejer stod i ett hörn och viskade. Kirke kände hur hon började kallsvettas. Kvickt smet hon in. Hon såg sig i spegeln och fixade sitt långa blonda hår. Hon bestämde sig för att leta efter sitt klassrum.

Hon gick i korridoren. Korridoren kryllade av elever. Kirke lekte nervöst med ett hårband på sin arm, hon visste inte vart hon skulle gå. Hon ville inte be om hjälp av någon, hon ville smälta in och verka normal. Febrilt såg hon sig omkring. Plötsligt fick hon syn på någon. Hon stannade. Hon kände hur pulsen ökade. En kille stod lutad mot ett skåp i korridoren. Han kollade ner på sin telefon. Hans mörka lockar letade sig ner i pannan. Hans ögon var chokladbruna och söta. Hans hud var len och glänsande. Kirke kände hur hennes kinder hettade.

Hon skulle just gå fram och fråga om sitt klassrum då plötsligt en grupp killar kom och hälsade på honom. Hon bestämde sig för att beundra honom från andra sidan korridoren. Hon såg några killar som gick förbi med håret framför ögonen och endast svarta kläder. Hon kände en stark svettlukt blandad med billig parfym. Plötsligt skulle lektionen börja. En ung kvinna kom gående med bestämd blick, hon hade på sig en brun lång kofta och jeans. Kirke gick fram till henne

“Är det här möjligen klass B204?” frågade hon

“Ja, kom in!” sa kvinnan med ett leende på läpparna.

Kirke log tillbaka och steg in i klassen. Hon letade efter en ledig plats och satte sig ner. Hon såg sig omkring efter killen hon hade sett. Då såg hon hur han kom gående rakt mot hennes bord. Hon kände hur hennes hjärta började slå fortare. Han stannade precis intill henne och satte sig vid bordet bredvid. Kirke blev alldeles varm i kroppen.

De började med namnrunda. Alla fick presentera sig för Kirke. När killen kom fram till henne för att presentera sig höll Kirke andan. Han såg henne i ögonen med sina underbara bruna ögon.

“Hej, jag heter Theo, jag ser fram emot att gå i samma klass som du”, sade han och blinkade med ena ögat. Hon kände hur hennes kinder blev heta.

“Ehm... hej, jag ser fram emot att gå i samma klass som du”, stammade Kirke tillbaka. Hon log ett snett leende mot honom. Han svängde om och gick tillbaka till sin plats. Hon kände sig som om hon hade träffat en prins.

Hon satte sig ner på sin plats och kände sig lite omtumlad av interaktionen. Lektionen började bra men blev bara bättre. Hon räckte upp handen för att svara på en fråga. Hennes hjärta dunkade fort medan hon sade svaret. Läraren öppnade munnen för att säga något då någon ropade:

“Ingen bryr sig om din åsikt!”

Hon kände hur det brände i halsen även om det inte var något särskilt fult. Hon var bara så spänd, hon önskade att hon bara kunde försvinna och aldrig återvända. Då hörde hon hur någon ropade tillbaka.

“Håll käften du din köttbulle!”

Hon såg upp, det var Theo! Hon ville skrika och tjuta av glädje. Hela klassen fnissade åt Theos kommentar.

“Detta är oacceptabelt. Ut ur klassen båda två.”

Kirke kastade en blick mot Theo. Han såg på henne med ett lurigt leende. Kirke lutade lite på huvudet och log sedan tillbaka. Theo och den andra killen gick ut och läraren efter. Kirke gick fram till dörren och tryckte ljudlöst ner handtaget. Hon kikade ut. Där satt Theo och den andra killen på en bänk med läraren mitt emot. Den andra killen hade långt sliskigt hår, en svart hoodie och för små Adidasbyxor. Det var svårt att höra vad de sa. Kirke hörde hur läraren predikade om respekt och jämlikhet. Hon såg hur Theo himlade med ögonen vilket bara gjorde läraren mer arg. Han smålog, han njöt av lärarens temperament. Läraren steg upp och började med bestämda steg gå tillbaka mot klassen. Kirke drog sig snabbt undan och märkte först då att ungefär hela resten av klassen också såg på. De skyndade sig tillbaka till sina platser. Just innan läraren kom in hörde alla hur hon ropade

“Kvarsittning åt er, båda två!”

Sedan kom alla tre in i klassen. De satte sig på sina platser. Kirke såg på Theo och han såg tillbaka, de log. Hans ögon glittrade. Det kändes som att fyrverkerier sprakade inom henne.

“Okej som första uppgift ska vi ha en paruppgift med den som sitter bredvid er”, sa läraren.

Kirke och Theo såg genast på varandra. Theo satte sig vid Kirkes bord.

“Jag har placerat QR-koder runt omkring i skolan. Ni får gå omkring och skanna dem, ni måste vara tillbaka här 9:30”, fortsatte läraren.

“Kom så går vi!” sa Theo och tog Kirkes hand. Han drog i väg med henne. Hon kände värmen från hans hand. Hon kände fjärlarna i magen.

“Vart går vi?” frågade Kirke.

“Bort härifrån åtminstone”, sa han.

“Men...” Kirke tvekade en sekund men sedan såg hon på Theo.

“Okej ska vi ta buss eller tåg?” frågade hon i stället.

“Buss”, sa Theo.

Så fort de kom ut ur skolbyggnaden sprang de. De satte sig på den närmaste busshållplatsen. Som tur kom 40:an innan någon hann se dem. De steg på och satte sig längst bak i den halvtomma bussen. Theo såg på mobilen. Kirke sneglade på skärmen. Ett meddelande dök upp på skärmen.

“Ett nytt meddelande från Isabel.”

Vem är Isabel? undrade hon för sig själv.

“Vem är Isabel?” frågade Kirke så oskyldigt som möjligt. Hon såg hur Theo blev alldeles röd.

“Ehm, ingen särskild bara en vän som jag mötte förra veckan”, sa han lågt.

Kirke försökte övertyga sig själv om att han talade sanning men en underlig magkänsla fick henne att känna sig orolig.

“Äh jag struntar i det” sa Kirke till sig själv.

“Vad sa du?” frågade han.

“Det var inget”, sa hon tillbaka.

De åkte i väg mot stan. De pratade och skrattade. Han kommenterade läraren och hon skrattade och höll med. Hon kände sig så skrattig och lycklig.

“Vi stiger av här!” sa Theo.

De steg ut ur bussen. De stod mitt i stan.

“Vart vill du gå?” frågade han.

Kirkes hjärta slog fortare. Var det här en fråga som skulle avgöra vad han tyckte om henne? Vad skulle hon svara?

“Ska vi gå på bio?” sa hon frågande medan hon såg upp på honom.

“Det var jag som frågade dig vart vi skulle, såklart går vi på bio.”

Han verkade gilla svaret, Kirke andades ut. De gick till Tennispalatset.

“Ska vi se på *Scream*?” frågade Kirke.

“Jaa, jag har sett fram emot att se den! Har du sett de tidigare filmerna?” utropade han. Det här var första gången hon hade sett honom faktiskt vara glad. Det klädde honom.

“Ja! Jag älskar de filmerna. Jag blir alltid så rädd, det är fantastiskt!” sade Kirke upphetsat.

De talade ivrigt om filmerna. De kom fort fram.

“Ska vi köpa godis?” frågade han.

“Okej!” sa hon.

De stod just och fnittrade vid godishyllan. Då plötsligt kom en flicka med en rosa minikjol springande och kastade sig om halsen på Theo.

“Hej, Theo!” kvittrade flickan med sockersöt röst.

Kirke kände en stickande doft av parfym.

“Hej Isa...” muttrade Theo. Isa svängde med huvudet så att hennes långa blonda lockiga hår svängde.

“Vad är det med dig idag då? Du kommer väl på vår dejt ikväll?” frågade flickan med ett leende.

Kirke blev chockad. Sedan blev hon arg. Hon blev så arg. Hon sprang bort därifrån. Hon kände tårarna bränna bakom ögonlocken. Hon sprang ut ur bion. Ut på stan till torget. Tårarna strömmade nerför kinderna. Hon hade aldrig gråtit förut. Hon visste inte varför det gjorde henne så ledsen. Men varför hade han ljugit om det? Hon kunde inte förstå alls. Kanske han inte hade hört hennes fråga? Lät osannolikt. Hon stannade för att se sig omkring. Hon ville bort, bort från allt. Hon skymtade trädtoppar långt borta.

Hon började springa igen. Hon rusade hela vägen till skogen. Där stannade hon en sekund med slokande axlar, plötsligt kände hon sig bara så trött. Hon lade sig i den mjuka mossan. Allt kändes bara så hopplöst. Hon ville aldrig stiga upp igen. Där låg hon tills hon hade lugnat ner sig.

Hon steg upp. Hon var fortfarande rasande på “Isa”. Hon började långsamt gå längre in i skogen. Hon vandrade fritt dit benen tog henne. Utan att tänka på det började hon plocka örter och bär. Hon fyllde fickorna med liljekonvalj, baldersbrå, kåda, alsikeklöver och mossa. Hon samlade flodvatten i en flaska. Hon tog sig sedan hem.

Solen hade redan gått ner då hon återvände hem. Hon gick raskt till källaren där hon förvarade alla sina verktyg. Hon lyfte fram en stor gjutjärns gryta och en mortel. Hon hörde plötsligt hur telefonen ringde. Irriterat gick hon tillbaka till övervåningen. Det var Theo, Kirke himlade med ögonen och stängde av. Hon krossade baldersbrå och liljekonvalj i morteln. Med bara fingrar pressade hon ut vätskan ur alsikeklövern. Hon skrapade ner kådan i blandningen.

Hon klippte av mossans rötter och lät dem falla ner i grytan. Till sist hällde hon i vattnet. Kroppen jobbade av sig själv medan hon nynnade på en visa, tände brasan under grytan, blandade ingredienserna och lade till vad hon kände för. Hon visste hela tiden vad trolldrycken skulle ha för egenskaper. Den gröna blandningen bubblade vackert i månljuset som kilade in genom jalousierna. Ett leende spreds på hennes läppar då hon kände att blandningen var klar. Nöjd såg Kirke till att drycken inte alls syntes genom Espresso House-koppen. Hon somnade så fort hon lade huvudet på kudden.

Nästa dag gick hon in i skolan med raska steg och ett leende på läpparna. Som hon hade väntat hade Isabel en Espresso House-kopp i sin ryggsäck.

Första lektionen hade hon som tur tillsammans med Isabels klass. Hon stod just och väntade utanför klassen på att lektionen skulle börja då Isabel kom. Till Kirkes stora glädje lämnade Isabel väskan och espresson på ett bord och försvann ut till toaletterna. Diskret tog sig Kirke fram till bordet. Där låtsades hon också sätta ner sin väska och ta fram sin "espresso". Hon lade sin bredvid Isabels. Då hon gick tillbaka tog hon i stället Isabels med sig och lät brygden stå kvar. Detta skedde under bara ett kort ögonblick. Just när Kirke hade kommit tillbaka kom Isabel tillbaka.

Just innan Isabel skulle stiga in i klassen tog hon en slurk av drycken. I en sekund oroade sig Kirke om drycken skulle fungera. Men omedelbart gjorde Isabel en grimas. Hon skrek till då en arm plötsligt stack ut ur hennes midja... och en till... och en till. Isabel rusade ut ur skolan skrikande. Övriga elever stod och gapade. Man hörde hur hon förvandlades mer och mer och till sist upphörde skrikandet.

Någon dag senare satt Kirke och Theo på en parkbänk. Theo höll om Kirke och de småpratade. Plötsligt sa Theo:

"Tänk vad som hände med Isa. Usch vad äckligt! Jag är verkligen ledsen över meddelandena."

I en sekund hade Kirke dåligt samvete, men det gick förbi fort.

"Äh, det spelar ingen roll längre..." Hon skulle just kommentera något om Isa då hon såg något röra sig i buskarna.

"Vad är det där för någon uteliggare?" undrade Kirke och nickade mot buskarna.

Theo kisade för att bättre kunna se. Det var någon som gömde sig i en kåpa. Plötsligt gick en kall ilning genom Kirke. Det var ju Isa! Till Kirkes otur började Isa gå mot deras håll.

"Det är ju Isa!" utropade Theo förskräckt. Då började Isa med försiktiga steg gå mot dem, samtidigt öppnade hon munnen och började tala.

"Kirke, jag har försökt förvandlas tillbaka på alla sätt. Du är mitt sista hopp och du var den som förvandlade mig... så, jag tänkte att du kunde förvandla tillbaka mig?"

Theo såg förskräckt på Kirke.

"VA! Har du gjort detta mot Isa? Att du vågar och du har inte ens dåligt samvete. Jag vill aldrig ha dig nära mig igen!" utropade han.

Theo steg upp och började gå.

"Nej det är inte som du tror..." började Kirke och rusade efter honom.

"Då får du bevisa det!" sa Theo kallt och gick i väg.

Kirke stannade. Vadå “det är inte som du tror”, det är ju precis så som han tror. Hon kände sig alldeles tom. Hon svängde om och skulle gå. Men där stod Isa med bedjande ögon. Först tänkte Kirke sjasa i väg henne.

“Åh försvi...” Kirke mötte hennes blick och plötsligt kände Kirke att hon måste ställa allt till rätta.

“Faktiskt, följ med hem till mig, där ska jag förvandla dig tillbaka”, sa Kirke sedan beslutsamt.

Då de kom in i Kirkes hus tog hon sig genast ner till källaren. Isa följde henne snyftande.

“Jag ska göra en brygd åt dig som förvandlar dig tillbaka till dig själv”, berättade Kirke.

“Tack så hemskt mycket!” svarade Isa.

Kirke började långsamt jobba. Kirkes händer letade sig vant fram till ingredienserna, morteln och grytan. Hon jobbade på känsla.

Snart var brygden klar, Kirke hällde ner den i en liten glasflaska. Hon räckte fram drycken mot Isa som gick och såg sig omkring.

“Det kommer smaka lite illa men sedan kommer du bli dig själv igen”, sa Kirke.

Isa höjde långsamt flaskan mot sin mun. Så fort Isa hade druckit spred sig ett leende på Kirkes läppar. Isa grimaserade då hon kände den beska smaken. Sedan plötsligt gick hon upp i rök och flaskan föll till golvet.

Kirke viftade bort röken och plockade upp flaskan utan att röra en min. Nu var det bara en brygd kvar att göra. Brygden för minnesförlust.

Isa var så långt borta att Kirke aldrig skulle behöva oroa sig för henne igen.

Kirke smög sig in i skolan mitt på natten genom ett fönster. In i köket. Hon letade sig fram till morgondagens mat. Hon droppade några droppar av brygden i såsen. Hon lade allt tillbaka så som det var innan hon kom och lämnade byggnaden.

Nästa dag i skolan låtsades Kirke som om inget hade hänt. På lunchen gick hon till matsalen men tog ingen mat. Hon ville se sin brygd verka. Hon låste sin blick på Theo. Hon såg hur han långsamt höjde skeden mot munnen. Hon såg belåtet på då han grimaserade medan han svalde. Sedan hörde hon flera dunsar då brygden började verka. Alla föll till golvet och Kirke låtsades också ramla. Då hon hörde att de andra började röra på sig gjorde hon också det.

“Vad var det som hände? Varför ligger vi här?” hörde hon sig själv säga. Flera andra frågade också. Kirke log inombords.

“Jag minns inget som har hänt de senaste dagarna...” mumlade någon.

Snart började alla förvirrat gå till sina klassrum. På timmen lutade sig Theo fram mot Kirke.

“Skulle du vilja gå på bio med mig?” sa han med ett snett leende.

Kirke log.

“Ja såklart!”

Det här skulle för alltid vara Kirkes lilla hemlighet, hennes och Isas. Men en dag kanske Isa skulle ta sig tillbaka, om flera år. Isa skulle stiga in i huset som sitt vanliga gamla jag och se Kirke djupt i ögonen. Då skulle Kirke tas tillbaka till sin källare den kvällen, som den hjärtekrossade 15-åringen. Kirke skulle vara vuxen och gift. Hennes man skulle inte känna igen Isa men det skulle Kirke. Isa skulle då kunna skrika och anklaga Kirke för allt hon gjort, men hon skulle bara bestämt stirra henne i ögonen och sedan stiga tillbaka ut ur huset. Då dörren sedan stängdes bakom Isa skulle Kirke vara dyblöt av svett. Hennes man skulle sedan sätta sig med henne i soffan och fråga om flickan. Då skulle hon berätta, allt.

I tidens begynnelse av Jonathan Enegren

I tidens begynnelse var världen simpel. Platt och fridfull. I mitten höjde sig ett enormt berg som slutade på den plats där nordpolen skulle komma att stå många år senare. Runt det stora berget fanns det land. Detta land beboddes av två stora grupper av människor: Ever och Ader. De levde i frid under den stora guden Fir. Fir var jordens och människornas skapare.

Människornas land slutade med den stora stranden där världshavet Bulmengard tog vid. Detta hav böjde sig uppåt och bildade en vall runt människorna. Detta hav slutade vid Angren den stora isen. Angren var världens slut och bortom det hade inte ens Fir rest. Ovanför allt detta fanns i början ingenting utom svärta. Före människorna täcktes hela skapelsen av is eftersom ingenting värmdde landet och skapelsen. Detta måste Fir ändra på och han såg en enda lösning. Fir var världens skapare och livets. Som livets skapare är han den som ingjuter livets gnista och därför är han konstant brinnande. För att människorna skulle kunna leva måste Fir göra en uppoffring, han högg av sin vänstra hand. Den glödande handen placerade han på himlavalvet och den blev det vi kallar sol. Blodet från Firs hand skvätte på himlavalvet och bildade stjärnor. När solen var skapad kunde människorna leva men de blev inte som han tänkt sig och blev mera lika apor än den utvecklade ras han tänkt sig. För att åtgärda detta högg Fir sig själv i huvudet och skar ut en del av sin hjärna, sedan skapade han ett material så starkt att inte ens han själv kunde krossa det. Med detta material omslöt han sin hjärna och placerade den i mitten av skapelsen på det som skulle komma att kallas Nordpolen. Hans hjärnas kunskap skulle komma att spridas ner för nordpolen och gräva sig in i människorna och starta evolutionen. Det var nu människan delade sig i Ever och Ader. Aderna var de som hade tagit åt sig Firs kunskap i hjärtat och blivit en naturälskande klan. Everna hade tagit åt sig Firs kunskap i hjärnan och blivit en klan med längtan efter att bli allt mer och mer utvecklade. I början levde de två klanerna i fridfylld idyll men snart började det spridas misstro mellan båda parterna.

Om skapelsens undergång

Fir är som nämnt skaparen men till slut kommer han också att bli förstöraren. Fir sover varje natt och när han gör det lyser hans eld svagare och hans hand på himlavalvet blir blekare. Människorna kallar då handen för månen och eftersom handen inte lyser med sin starka glöd bildas natten. Fir sover aldrig lika länge och mycket kortare under sommaren då han måste återuppleva alla skapelsens växter och vaka över alla nyfödda djur. Eftersom solen då lyser

längre blir det varmare vilket människorna kallar sommar. Under vintern vilar Fir och eftersom solen lyser kortare blir det kallt. Fir skall komma att leva på detta sätt i många många år men ett år om många år kommer Fir till sist att slumra in för sista gången. Hans hand kommer att falla ner på jorden och kommer då att smälta Angren. Skapelsen kommer att översvämmas och börja koka på grund av Firs hand. Inga levande varelser kommer att överleva. Efter många år kommer Firs hand till sist att slockna och då kommer vattnet att frysa. Skapelsen kommer till sist att spricka i kanterna och de två elementen vatten och eld kommer att strömma upp och utplåna det sista av skapelsen.

Men nu tillbaka till människorna.

Aderna och Ederna höll på att utforska världen. Ederna höll sig till de stora skogarna där världen böjde sig mest och där levde de utan sorg under solen och månen, tillsammans med djur och växter. Aderna däremot reste över hela världen. De seglade på haven (men inte hela vägen till Angren), de klättrade upp för bergen i mitten (men inte ända upp till toppen). Ederna hittade många saker under sina resor och bemästrade många kunskaper som fiske och gruvdrift. Med dessa kunskaper började de bygga en stor stad mitt ute i havet. Den fick stora murar som höll vattnet ute och innanför samlade de resurser från världens alla hörn och byggde enorma byggnader med flaggstänger av renaste guld. Aderna hade inte fokuserat lika mycket på att lära känna resursernas och arkitekturens kunskaper och fokuserade med hela sina hjärtan på träden och växterna, de blev så naturälskande att de till sist blev ett med träden och kunde kommunicera med dem, de bodde inte i hus utan levde under trädkronorna och trivdes med det, de fällde visserligen djur men inte i stor skala och levde mestadels på frukter och bär. Aderna hade visserligen ingen stor stad men de hade ändå en kärna för sin civilisation, en stor sal som bildades av trädkronor. Denna sal var så vacker att när Fir såg ner på den kunde han inte hålla tillbaka en tår. Denna tår störtade ner mot havet och när den salta tåren kom i kontakt med det söta vattnet i havet blev allt samman salt, detta skulle ju ha blivit ett slut för människorna eftersom de inte kunde få vatten längre. Fir såg detta och skvätte snabbt lite av vattnet som inte blivit salt upp på land, detta bildade sjöar som nu blev människornas huvudsakliga källa till färskvatten. Tillbaka till människorna nu, och här följer en liten kort berättelse om en av deras små bravader

Herbert sjöfararen

Herbert var en Ade och han hade alltid fascinerats av havet, när han tittade på det såg han inte bara vatten och salt, för honom väckte det en känsla, en känsla att havet levde och att det var hans vän. Han hade redan från barnsben seglat på dess vågor och tämjtt dess vindar. En dag tittade han mot horisonten och (eftersom man utan jordens krökning kan se extremt långt) såg han där långt borta en lång vit strimma: Angren. Herbert kände genast ett sug att utforska dessa okända områden och det var så han fick idén att segla till världens ände. Han värvade en liten besättning och köpte för sin gamla framlidna mors besparingar ett litet segelfartyg. Med det seglade han i väg mot Angren och dess mysterier. Den första dagen av resan kände han sig optimistisk över att han skulle kunna klara sig till Angren på mindre än en vecka. Men tyvärr gick det inte så snabbt och det tog honom faktiskt tre månader att ta sig dit, och då hade han inte mycket proviant kvar och definitivt inte tillräckligt för en resa tillbaka och han var nu beroende av att hitta mat på Angren. Men när han till sist nådde fram såg han att där inte fanns en levande själ. Herbert klev iland och möttes endast av en kall vind. Då greps han av galenskap och störtade framåt ut på Angren och då försvann han ut i det okända där inte ens den store Fir kunde se honom och på så sätt försvinner han också ur vår berättelse.

Aderna och Ederna levde länge i lycklig frid men en dag skulle allting förändras. Allting började med att Ederna tagit sig så långt i evolutionen att det inte fanns mycket kvar att lära sig om denna värld, de hade kommit mycket långt gällande teknik och vetenskap och då gjorde de något som skulle komma att bli deras öde, de förklarade sig starkare än Fir själv och vände sig mot det stora berget i världens mitt för att lägga beslag på Firs hjärna. De hade rustat sig i många år och var redo att krossa allting som skulle stå i vägen. De seglade ut från sin stora borg och landade på det som skulle komma att bli Nordamerika och började sedan röra sig uppåt till det som idag är Kanada, men då mötte de ederna. De befalldes dem att dra sig åt sidorna och låta dem passera men de vägrade. Då rusade Ederna framåt och brakade in i Aderna. Ederna sköt blixtrar omkring sig men Aderna drog sig inte tillbaka och inom kort var striden i full gång. Aderna slogs tappert för att försvara Firs hjärna men till sist låg den siste Aden på marken, död. Då tittade Fir ner på jorden och förbarmade sig över Adernas öde. Hans ilska kan inte mätas och han snärtade till med handen och sänkte hela den Ediska armen i havet och bildade på så sätt Hudson Bay. Sedan vände han sig mot den Ediska borgen i havet och bräckte murarna och fick havet att strömma in och resterna efter edernas murar kallar vi idag Eldringen. Sedan förtrollade han världen så att man inte längre kunde resa till Angren och istället bara hamnade på andra sidan världen och därför verkade världen som ett klot. Sedan skapade han en ny art av

människan, en som inte var lik vare sig Aderna eller Ederna och sedan tog han bort sin hjärna från jorden och lät sedan den nya människan utvecklas i sin egen takt och han hoppades att de inte skulle göra om Edernas misstag.

SLUT

Text av Erik Grönvall

“Jävlar.” Det är det sista ordet som kommer från min mun. Sedan exploderar vår bil i slow-motion. Jag känner trycket underifrån. Värmen. Jag stirrar på mina händer, som fortfarande håller i ratten. Jag ser hur en spricka formas i vindrutan framför mig. Långsamt vänder jag min blick mot Per. Per, min bästa vän sedan förskolan. Per, han snattade godis med mig. Han, som skolkade när jag var sjuk så att vi kunde spela tillsammans. Han snitcha aldrig, inte ens när han själv blivit fast. Per som just nu långsamt flög ut genom fönst- Vänta, va? Oh, den skitstöveln glömde säkerhetsbältet fast jag hade påmint honom. Jävla idiot.

Då vände Per sitt huvud mot mig. Resten av hans feta kropp var fortfarande i slow-motion men huvudet rörde sig normalt. Han stirrade på mig. Sen väste han med en onaturligt hes röst:

“Hej skitstövel, du dör nu.”

Jag var helt tyst. Inte bara för att min kropp fortfarande var i superslow-motion och jag fysiskt inte kunde tala, men också för att jag var så förvånad att jag inte visste vad jag skulle säga. Håller jag på att hallucinera? Är det här en mardröm?

“Ja, jag är bara en lustig liten dröm”, sa Per hånande. Sedan blinkande med vänstra ögat. “Ses på andra sidan.”

Sen började tiden gå normalt igen. Jag kände hur bältet brände mot mitt bröst. Per flög ut ur bilen. Explosionen skickade mig och min bilstol flygande upp i luften genom vindrutan. Jag slängdes i väg med rasande hastighet. Jag landade med stolen före vilket dämpade mitt fall. Jag kände hur något skarpt och kallt trängdes in i min rygg. Allt var suddigt och mörkt, men något som såg ut som ett metallrör hade gått rakt genom mig, som ett svärd genom en bandit. Jag var fast. Hela världen snurrade.

Bredvid mig var Pers livlösa kropp. Hans ansikte hade blivit sandpapprad av asfalten. Ingen skymt av vare sig Per eller rösten syntes i den tomma blicken. Jazzmusik jag aldrig hade hört förut spelade i mitt huvud. Den hessa rösten, en saxofon, ett piano, en gitarr, en kontrabas. Rösten var mera mjuk och melodisk. Den sjöng en sång jag aldrig hört på engelska.

“Driving to the colourless yonder.”

“Driving away, you and I.”

“On a grey highway.”

“We’re alone in eternity”

“We’re alone in eternity.”

Sen tystnade musiken.

Min gunga av Naema Högström

Då jag var tre och störtfloder grät,
trösta du mig, fast jag skrek och lät

När jag var sju hade jag skoj hela dagen,
då gunga du mig så det kittla i magen

Vid tio års ålder blev du glömd för ett tag,
men jag fann dig igen på min trettonårsdag
då satt jag hos dig ensam kvar
och sörjde tiden jag bakom mig bar

Vid femton bar du mig och min vän,
när vi prata om den första kärleken

När jag var sjutton ville jag sticka
då blev det ej av att på brädan din vicka

Dagen jag stolt min studentmössa bar
gunga jag som förr; vad härligt livet var!

När jag studerat och läst mig så klok,
gifte jag mig med en underbar tok
då satt vi på brädan din nära varann,
och tänkte på framtiden, o ja minsann

Vid fyrti var du ej längre min gunga
men välkomnade barnen, så unga, så unga

När jag fyllt sexti blev det livat igen
barnbarn dök upp med spring och ränn

Då jag var sjutti blev du kvar som minne,
men jag tänkte på dig i mitt stilla sinne
För det hände att jag gungade en stund,
i sommarvärmnen, i din lummiga lund

Gång efter annan, år efter år
har du hos mig lämnat djupa spår

Nu är jag hundra,
och tänker på det fina

att du gungat mig
som du gungar de mina.

Ett år av hopp av Aaron Jattu

Det var soligt i den lilla trädgården och körsbärsträdens ljusrosa löv svävade långsamt i den tysta vinden. Gräset i parken var ljusgrönt och fyllt med ljusrosa blommor. Bara en liten del av himlen syntes genom allt rosa och solen satt högt på himlen. Men mellan träden syntes den nerlortade staden där slasket var fyllt med spillning, asfalten var hal och hård och all trafik med avsikt hade blivit dämpad just här. Bakom ett av parkens träd prasslade det våta, varma gräset.

En snövit, liten och fluffig hare hoppade instinktivt fram mellan träden så det bildades spår i gräset. Den hade en tjock kropp som ledde till ett litet huvud och dess långa öron pekade rakt upp när den lyssnade. Hit kom den vart tolfte år för att det var den vackraste haren i landet, och harar kan tolka frukters ord. Den tog in den starka doften av blommorna, de var dess favoritväxt. Det var tidigt än och bara några få människor gick runt och njöt av den exceptionella exklusiva upplevelsen. Det skulle inte ta länge förrän gården skulle vara alldeles fullsmockad.

Trädgårdens största turistattraktion måste ändå vara det enorma urskogsträdet som snart tänkte fylla en miljon år. Det var helt enkelt för stort för att förstöras, så det byggdes en park runt det. Varje år på nyårsafton kunde man finna ett enda äpple någonstans vid rötterna, ett äpple som innehöll en beskrivning av det nya året som bara djuren kunde läsa. Parkens ägare hade gjort det till en årlig tradition för de tolv praktfulla djuren råttan, oxen, tigern, haren, draken, ormen, hästen, geten, apan, hönan, hunden och grisen att läsa dess ord. Framför urskogsträdet stod en tunn stubbe som en naturlig piedestal, och där satt äpplet, gyllene och glänsande.

Haren skuttade bland blommorna och mellan de korta träden. Den badade i eftermiddagsljuset och kronbladen. Ända fram till äpplet vars löv var indigo och hade gyllene kanter, men det såg inte ätbart ut, hårt som det var och det producerade ingen doft. Kaninen kände till sin plikt men vågade inte utföra den. Den tog ett skutt upp på stubben och vandrade runt frukten, puttade på den med nosen och tog till sist i den med framtänderna för att föra den till ett privat ställe. Allt fler människor samlades förväntansfulla vid trädet när äpplet försvunnit. Det var ett tecken på att de snart skulle få höra det nya årets ord.

Haren hade sprungit i väg till utkanten av parken där växtligheten var gles och marken låg. Det fanns inga staket kring parken, istället separerades den och staden med hjälp av den solklara kontrasten mellan gräs och asfalt, ljus och mörker och ung vår och sen vinter. Snart var trädgården fylld med människor som knuffades och talade högt i mun på varandra. Några små barn sprang förbi haren och ett av dem blev förundrat av det gyllene äpplet. Han glodde en liten stund på det och bestämde sig för att sparka till det med sin gröna sko. Haren förföljde äpplet

förskräckt med blicken medan det susade genom luften och ovan träden. Dess banas ända var nära en tonårig tjej som satt i gräset och lutade sött mot en jämnårig pojke. Hon läste en bok och killen höll i en vattenflaska. Haren ilade fram bland snåren för att försöka hinna i kapp frukten. Fåglarna som satt i träden splittrades och flög i väg på grund av harens enorma fart.

Äpplet landade med en dov duns i gräset framför tjejens fötter. Hon lyfte sin blick och höjde på ögonbrynet. Men haren fick inte sakta farten för äpplet hade landat på en sluttning och började sakta luta mot backen som slutade vid en bilväg. Haren satte fart på tills den nådde sin maximala hastighet men var ännu långt från platsen där äpplet börjat rulla. Gräset brände på harens tassar som var en enda suddig massa och öronen sträcktes bakåt men sedan snubblade den på en rot två meter från äpplet. Men som tur var bestämde sig tjejen att ta i dess löv i sista möjliga stund, hon tänkte att det säkert var bäst att ge det till parksägaren om en stund. Hon ställde det framför sina sneakers. Då var det harens chans att ta tillbaka äpplet, den steg upp med häftiga andetag och gick fram till frukten. Men då tog tjejen upp det i sin famn på sina vita byxor utom räckhåll för denna betydelselösa hare, hon förstod inte hur traditionen fungerade och tänkte att hon gjorde en bra sak genom att spara äpplet och ge det till ägaren.

Haren sjönk ner vid den tunna mörkvioletta trädstammen och gav en desperat blick åt tjejen. Hon skrattade högljutt och knuffade pojken med armbågen för att han skulle se. De tog bilder på den stackars haren och skickade i väg dem till sina vänner och släktingar. Pojken började tala om andra fåniga djur han sett. Men då kände haren hur solens strålar nådde den genom löven och masserade dess päls. Det kändes så skönt att dess optimism sakta började återvända, tills den fick en idé. Den smög fram genom det vårgroa gräset, runt tjejen till hennes vänstra sida. Hon märkte den och började smeka den över huvudet och fortsatte sedan med att läsa sin bok och lyssna på pojken. Nu fokuserade hon på tre olika saker samtidigt, detta betydde att haren helt enkelt kunde putta ner frukten med tassens utan att tjejen märkte någonting.

Äpplet föll så att haren kunde ta i dess löv och springa sin väg. Nu var det äntligen dags för folket att få höra det nya årets ord. Haren skuttade fram till stubben och såg till att parkägaren såg på, sedan signalerade den att den var färdig att börja. Ägaren klättrade upp för trädet, upp till ett runt rum av stenpelare och en grön metallkupa på toppen varifrån en stor gyllene klocka hängde. Han ryckte kraftigt i bandet och gick fram för att se på den växande publiken som samlats runt hela trädet när de hört den högljudda klockan. Sedan var det dags för haren att ta en tugga av äpplet och visa årets ord. Det var mycket ljudligt i publiken och allt man kunde höra var pladdrande och babbel. Haren käkade på det inte alls metallsmakande utan det himmelskt smakande gyllene fruktköttet och läste dess ord mycket noggrant, dessa var: *Ett år av hopp.*

Trädet från slutet av Iines Karlsson

15.4.1953

Idag var det söndag och det var ingen skola så jag och John bestämde oss för att gå ut till skogen bakom Johns hus. Vi hittade ett jättekonstigt stort träd. Det var jätteovanligt och stort och vi brukar ju vara ute i den här skogen nästan varje vecka så jag var ganska förvånad att vi aldrig hade sett det. Vi klättrade upp i trädet och på de övre grenarna växte det någon slags konstig ljuslila blomma som sprutade ut något slags grått pulver. Hela skogen var fylld av pulvret.

16.4.1953

Idag var det en helt vanlig dag i skolan förutom att vi hade blodpudding i skolan och det var inte särskilt gott, men jag var hungrig så jag åt ändå. När jag gick hem från skolan idag tyckte jag att jag såg en konstig röd varelse, men när jag vände mig mot den var den inte där.

17.4.1953

Idag var jag hemma hos John efter skolan. Vi gjorde bara skolarbete, men det var roligt att göra något med en kompis. När jag gick hem var det redan ganska sent så jag bestämde mig för att ta en kortare väg genom skogen. När jag gick i skogen såg jag varelsen igen, men den här gången försvann den inte utan den stod bakom ett träd och vinkade åt mig. Den hade stora livlösa svarta ögon, gethorn och stora blodiga huggtänder. Jag tittade på den en stund, sedan sprang jag hela vägen hem.

18.4.1953

Idag när jag gick till skolan såg jag varelsen igen. Jag vet inte vad jag ska göra. Om jag säger till någon kommer den ju bara tro att jag är galen, men det känns som att varje gång jag ser den kommer den lite närmare.

19.4.1953

Idag såg jag ett till av de där konstiga träden, det stod på sidan av en gata och hela gatan var full av pulver som flög omkring.

23.4.1953

Jag har inte kunnat skriva på en stund för något hemskt har hänt. På fredagen på lunchen trodde jag att jag såg monstret igen så jag tog min gaffel och hög det i öga först och sedan i magen tills det inte andades. Sedan tittade jag runt i rummet, alla satt och stirrade på mig helt skräckslaget. Sedan började några springa ut, jag trodde då att de var bara rädda för monstret men när jag tittade tillbaka på monstret var det min klasskompis Matilda som låg livlös på marken. Jag fick panik och började skrika.

Några minuter senare kom polisen. De körde mig till polisstationen och tog mig in i ett stort rum med ett bord i mitten och två stolar runt bordet. De satte mig ner på en av stolarna och satte fast mina händer bakom min rygg. En av väggarna var en spegel, jag gissar att det var en envägsspegel och att några människor satt och tittade på mig från andra sidan. Jag var ganska rädd för ingen berättade var jag var och jag hade just mördat någon, men jag skulle säkert inte hamna i fängelset för jag var ju bara 16.

En liten stund senare kom en man in, han berättade att han var från det nya mentalsjukhuset ganska nära vår stad. Han ställde några frågor och jag berättade så som jag trodde att det var, om monstret. När jag hade berättat färdigt sa han att jag är kriminellt galen och att jag måste komma till hans mentalsjukhus.

Nu har jag varit här i några dagar och det är jättehemskt. Sjuksköterskorna och doktorerna är nästan alla jätteelaka och all behandling de ger är mera som tortyr och hjälper inte alls. Och alla andra patienter är jättekostiga och helt tydligt galna.

Den enda som har varit snäll mot mig är en sjuksköterska som heter Sally Evans, men hon håller fortfarande på att utbildas så hon har nästan ingen makt så hon kan inte stoppa någon av mina "behandlingar". Idag fick mina föräldrar hälsa på, de grät väldigt mycket. Jag skulle säkert också gråta om min son skulle mördas någon och hamna på mentalsjukhus. Men min pappa hämtade den här boken till mig för han visste hur mycket den betyder för mig.

24.4.1953

Idag på morgonen kom översta sköterskan Mary Davis och Sally in i mitt rum och väckte mig för hydroterapi. Sally såg ändå lite ledsen ut, för hon var en människa med fungerande empati, men syster Davis verkade inte se oss som levande människor utan som någon slags ohyra hon tvingades ta hand om. De tog mig till hydroterapi rummet. Syster Davis sa åt mig att ta av mig kläderna, jag gjorde det utan någon protest för jag ville inte hamna i trubbel. Sally tittade bort men syster Davis såg ju mig inte som en människa med integritet så hon brydde sig inte. Jag satte mig ner i badkaret. Syster Davis sa åt Sally att låsa fast mig. Hon tog den stora träplattan

och satte den på badkaret så bara mitt huvud stack upp. Efter att hon låst fast den sa syster Davis åt henne att sätta på vattnet. Hon gjorde det och karet fylldes med varmt vatten. Sedan gick de och lämnade mig i karet. Jag låg i karet i ungefär sju timmar helt ensam. Sedan kom de och hämtade mig. Jag mådde väldigt illa efter badet, så jag gick för att sova en stund i mitt rum.

Efter det fick jag fritt gå runt i mentalsjukhuset. Det här var inte ett mentalsjukhus för de mentalt farliga för de kunde inte sätta mig dit eftersom jag bara är 16, så alla patienter var ofarliga, men jag ville ändå inte tala med någon för de var ju ändå galna. Fast det är ju säkert också jag eftersom jag är här. Jag gick till huvudrummet och satte mig vid ett fönster och tittade ut eftersom jag inte har ett fönster i mitt rum. Jag satt där en stund. Sedan kom Sally. Hon satte sig på en stol bredvid mig, hon sa att hon var ledsen för vad de gjorde till mig tidigare idag. Jag sa att jag inte var arg på henne utan på syster Davis. Jag har aldrig gillat någon på ett romantiskt sätt, men jag gillar verkligen Sally, kanske hon gillar mig också, men hon kommer säkert aldrig säga något om det för hon är 20, jag är 16 och hon skulle säkert få sparken. Vi pratade en stund, sedan kom en annan patient, den patienten hade förut försökt tala med mig. Hon verkade ganska trevlig, men sedan fick jag veta varför hon var här, hon är lesbisk. Jag umgås verkligen inte med sådana människor, det är jättebra att hon är inlåst på ett sådant här ställe. Sally och hon pratade och skrattade väldigt mycket. Sally är snäll med alla patienter, men jag trodde hon tyckte jag var bättre än de här galna människorna, men nu är hon liksom vän med en bög! Jag trodde Sally var bättre än det här. Jag kunde inte lyssna på dem mer så jag gick till mitt rum. Det var redan rätt sent och det fanns inget annat att göra så jag bestämde mig för att sova. Innan jag somnade hörde jag något och när jag tittade var det varelsen som satt på sidan av min säng.

25.4. 1953

Idag på lunchen såg jag Sally tala med henne igen. Jag respekterar inte det men det är ju hennes jobb och det är allt hon gör när hon är med henne, sitt jobb. Kvinnan gick och Sally såg mig och kom och satte sig vid mitt bord. Jag vet inte vad det var, kanske har jag börjat bli galen av det här stället eller så har jag varit ensam med mina tankar för länge, men när hon satte sig ner plötsligt utan att tänka sa jag att jag är kär i henne. Det var så dumt och jag borde bara ha hållit mina dumma känslor till mig själv. Hon såg helt chockerad ut och bara stirrade in i mina ögon en stund. Sedan sa hon: ”Jag är ledsen men jag gillar verkligen inte dig, du är ett barn, jag har bara varit snäll mot dig för du är yngre än alla andra och du är en mördare, du verkar tro att du är bättre än alla andra här inne, men det finns en väldigt viktig orsak till att du är här inne. Jag hoppas du inte blir upprörd av det här, men vi är iallafall ändå vänner och jag tror jag kan lita på dig med den här informationen, jag är lesbisk.”

Efter de orden steg jag upp och gick till mitt rum. Jag kan inte förstå det här, Sally? Hon var så snäll, usch vad äckligt, nu har jag ingenting, jag vet inte vad jag ska göra, jag tänker aldrig lämna mitt rum igen. Just nu när jag skriver det här ser jag varelsen så jag måste nog gå fast jag har mera att säga.

Klockan var 7.30 och cafeterian började servera frukost. Syster Davis märkte att alla patienter var där förutom William Montgomery, hon blev irriterad och skickade syster Smith att hämta honom. Mary Smith gick igenom de långa spöklika korridorerna snabbt så att hon skulle kunna komma och äta så snabbt som möjligt. Hon kom till Williams dörr, öppnade den och steg in. Hennes irriterade ansiktsuttryck ändrades genast när hon såg hans döda kropp. Ansiktet var helt krossat och han låg där livlös ovanför det nästan helt blodfärgade lakanet. Hon började genast springa mot cafeterian för att hämta de andra.

När hon kom fram tittade syster Davis på henne argt när hon märkte att William inte var med henne. Men när Mary sa "han har dött" såg man hur hennes ögonbryn lyftes och ögonen fylldes med panik. Dr. Allards mentalsjukhus var ganska nytt, så personalen var inte vana vid vad de skulle göra vid ett dödsfall. William var också en väldigt ung patient med föräldrar som brydde sig om honom. Om någon av de äldre svårt mentalt skadade patienterna skulle ha dött skulle det inte varit så illa på grund av att kanske aldrig haft en familj eller så hade deras familjer lämnat dem på sjukhuset för att glömma dem, men William var till och med under 18 och hans föräldrar kunde stämma dem om inte annat.

Syster Davis, syster Evans och syster Mary rusade genast tillbaka till Williams rum. Där låg han, helt livlös. Sally kunde inte förstå någonting, för några timmar sedan pratade de nästan helt som vanligt. Hon var för chockad för att kunna vara ledsen, hon bara stod där och stirrade ner på hans blodiga kropp. Hon kom ihåg vad de hade pratat om innan han hade gott till sitt rum, hon tänkte att han kanske blev så upprörd att han gjorde så här till sig själv. Fast hur skulle han kunna göra det, det skulle krävas någon slags vapen för att skapa ett sådant sår och det enda som fanns i den här cellen var en liten säng. Syster Davis gick genast till telefonen som fanns i personalrummet på andra sidan av korridoren och ringde ambulansen. Ambulansen kom efter ungefär 15 minuter. Alla patienter kom ut när de hörde ambulansens sirener och när de såg William frös de till av chock.

Nästa dag kom Dr. Allard till sjukhuset för att ha ett personalmöte. Syster Davis var nervös för Williams död var på hennes ansvar och hon kunde inte förlora sitt jobb för det var den enda mening hon hade i sitt liv.

Dr. Allard ville hålla mötet tidigt på grund av att han hade andra ärenden senare på dagen. Klockan 10.45 gick personalen in i mötesrummet, förutom två praktikanter för någon måste vara med patienterna hela tiden. Alla satte sig ner och Dr. Allard började.

"Som ni alla vet, dog patienten William Montgomery igår. Kan någon av er förklara för mig hur det hände?"

Syster Davis började genast förklara med en väldigt stressad och försiktig röst.

"Det var så att han gick till sitt rum lite innan alla andra också skulle gå och lägga sig. Sedan nästa dag på frukosten var han inte där så jag sa åt syster Smith att hämta honom, men när hon gick dit var han död!"

Dr. Allard sa:

"Jag har hört det där, men hur har det hänt? Jag kommer väldigt tydligt ihåg att jag gjorde våra celler säkrade så att det inte skulle finnas något där inne som någon skulle kunna skada sig själv på."

Fortsättning följer...

Kirke av Alexandra Kyynäräinen

Kirke tog ett djupt andetag och satte handen på handtaget och öppnade dörren. När hon kom in riktade hon genast blicken ner mot golvet och gick raka vägen till toaletten. Hon ville se till att hennes hår inte skulle stå på ända och att alla skulle skratta åt henne. Det skulle vara rena mardrömmen åtminstone om det skulle finnas några snygga killar i hennes nya skola.

Hon hade sin första lektion i klass C213 och hon hade absolut ingen aning om var det var. Hon började leta omkring i skolan och plötsligt krockade någon i henne så att hennes telefon föll. Kirke utbrast:

“Hallå! Akta li-” samtidigt som hon såg att det var en blond, lång pojke med Stockholms-stil som böjde sig ner på knä för att plocka upp hennes telefon.

“Vad sa du? Jag hörde inte och här är din telefon”, sa han.

Kirke sa ingenting för att hela hennes kropp var full av fjärilar.

“Ehh hallå? Är du okej?” sa pojken frågande och väntade en stund och fortsatte osäkert “Ehh... nå jag heter Lukas och jag går på 8B. Vad heter du?”

“Jag heter ehm Kirke och jag hoppas att- alltså jag tror jag går i samma klass som du.”

“Kiva, men du ser lite vilsen ut, behöver du hjälp att hitta till lektionen?”

“Joo tack, jag är helt vilse”, sa Kirke och fnittrade till.

“Jag kan visa dig, följ efter mig! Du kan alltid be mig om hjälp om du behöver”, sa han och log samtidigt som han tittade in i Kirkes ögon. Och innan han vände sig om så blinkade han med ena ögat. Just i det ögonblicket började Kirke rodna.

Under lektionen funderade Kirke på sin och Lukas konversation. Kirke vände sig mot Lukas och såg honom luta huvudet i händerna och stirra på henne. När han såg att hon tittade på honom vände han blicken bort och log.

Det gjorde Kirke glad.

Efter lektionen gick Kirke till sitt nya skåp, men hon fick inte upp det. Plötsligt sa någon bakom henne:

“Jag kan se att du redan har problem, kan jag måne vara till hjälp?”

Det var Lukas med hans klargröna ögon. Kirke fick genast fjärilar i magen och bröt ögonkontakten och svarade:

“Joo gärna! Jag har ingen aning om hur det ska fungera!”

“Så här” sa han och vred på nyckeln och gav dörren en liten puff och så öppnades skåpet.

“Jahaa, okej tack så mycket!” sa Kirke fnittrande.

Nästa dag när Kirke återigen satte handen på handtaget så suckade hon djupt, hon var trött men ändå exalterad för hon ville så gärna se och prata med Lukas och titta rakt in i hans klargröna ögon.

Innan skolan hade hon gått till Alepan och köpt en chokladplatta åt sig för att ge sig själv ett pris för att klarat den första skoldagen i en ny skola. Under den första lektionen hade de matematik och Kirke fick sitta bredvid Lukas.

“Uhhgg, hur i hela världen ska man räkna det här!” sa Kirke irriterat och slog ut med händerna.

Kirke såg sedan att Lukas flinade åt henne och hon blev generad.

“Ska jag visa dig hur man ska göra?” sa Lukas med den mjukaste rösten så att Kirkes hjärta började smälta.

“Ja, gärna älskl- ehmm”, hon harklade sig och sa “jag menar jo gärna!”

“Okej...”, sa Lukas.

Samtidigt som Kirke tänkte ge pennan åt honom så tog han i den så att deras händer nuddade. Sedan tittade de varandra i ögonen en lång stund. Sedan släppte Kirke pennan och så började han förklara och skissa i hennes häfte samtidigt som Kirke tänkte “jag kommer aldrig slänga bort det här pappret”.

Efter lektionen kom Kirke på att chokladplattan som hon köpt kunde hon ge till Lukas som tack för att han hade hjälpt henne med skåpet och matten.

Kirke hade chokladplattan i handen när hon gick i den kaotiska skolkorridoren. Alla tyckte säkert att hon såg helt dum ut för att hon gick runt i skolan med en chokladplatta i handen, men hon brydde sig inte. Allt hon brydde sig om var att ge chokladen till Lukas.

När hon kom till dörren som ledde in till matsalen så andades hon djupt och klev in och såg något som fick henne att bli så pass sur att hon ville slita av Lukas hår och klösa honom. Han satt nämligen där och åt och skrattade med Skylla! Allt det som han borde ha gjort med Kirke! Det borde vara hon och inte fula och skrytsamma Skylla.

Kirke reagerade fullständigt instinktivt och gick fram till dem och slog chokladplattan i bordet och skrek:

“Vad tror du att du håller på med, den här chokladplattan var faktiskt till dig, bara så att du vet! Vi sku äta den tillsammans!”

Lukas blev illröd och Skylla höjde på ögonbrynen. Skylla börja le hånfullt åt Kirke. Det blev helt knäpptyst ända tills någon långsamt började applådera och då märkte Kirke hur många som

just i den här stunden tittade på henne. Hon började springa, hon slutade inte förrän hon hade kommit in i sitt rum, smält fast dörren och hoppat i sängen. När hon vaknade och satte sig upp i sängen märkte hon att kudden var våt av tårar. Hon gick till spegeln och såg att hennes mascara hade smetats på hennes kind och hon torkade hon bort mascaran och sa till sig själv:

“Hej, NU skärper du dig! Du kan inte låta henne vinna!”

Kirke gick till tamburen, hon kastade på sig sin prickiga regnrock och sina gula stövlar. När hon stängde dörren sa hon högt:

“Nu ska du få, Skylla!”

Kirke gick till skogen, hon hade bestämt att hon skulle hitta minst två olika sorters örter och sedan laga en smarrig brygd speciellt lagad för Skylla. I skogen gick Kirke med en målmedveten blick. Först gick hon till en björk där hon visste att hon skulle hitta liljekonvaljer. Hon tittade med van blick på dem och valde bara de med de största bären. Sedan gick hon vidare och bredvid stigen såg hon en torsebrosvamp, den var knallröd med kritvita prickar. Hon log när hon plockade upp den med sina genomskinliga plasthandskar. Sedan vände hon om och gick hemåt och tog vägen förbi de stora stenarna, hon satte sig på en av dem och satt där alldeles tyst och stilla i några minuter. Plötsligt log hon, hon såg en död snok. Ormens inälvor var bredvid den. Kirke visste exakt vad hon skulle göra.

Hon satte den slemmiga plastpåsen full av inälvor i sin väska.

Hemma plockade hon fram en stor gryta som hon förvarade under sin säng och hon fyllde grytan med allt hon plockat. Hon tillsatte några kryddor och vatten. Sedan lyfte hon upp den tunga grytan på gasspisen i köket och lät det koka upp. Sedan hällde hon upp brygden i ett provrör och ställde det i frysen så att det skulle vara svalt imorgon när Skylla skulle få smaka på den.

Nästa dag i skolan när Kirke gick i skolans korridorer kände hon att absolut alla tittade på henne, men hon visste att snart var det inte henne alla skulle stirra på, utan Skylla.

Efter första lektionen när Skylla stod vid en stor spegel och sminkade sig smög Kirke bakom väggen och tänkte: “Okej, nu har jag min chans, jag är tvungen att leda hennes uppmärksamhet någon annanstans så att jag kan hålla brygden i hennes vattenflaska.”

Kirke tänkte och tänkte men plötsligt gick Skylla på toaletten som var bakom henne. När dörren stängdes smög Kirke fram och hällde brygden i Skillas vattenflaska och sprang sedan kvickt och med ett bultande hjärta i väg. Kirke hann just gömma sig bakom hörnet innan hon hörde dörren öppnas.

Skylla tog en borste i handen och drog den över håret, sedan satte hon ner borsten och tog upp vattenflaskan ur väskan, vred upp korken och tog en stor klunk. Kirke väntade en lång stund men ingenting hände. Till slut ringde klockan. Kirke fällde sig mot väggen och tänkte "äsch nu måste jag gå till lektionen". Samtidigt trippade Skylla förbi och sa med sin ljusa och jobbiga röst "Hej Kirke! Vi ses på lektionen."

Lektionen började och i mitten, när det var helt knäpptyst, skrek någon med en ljus och pipig röst. Då visste Kirke genast vad som hade hänt.

"Äntligen", tänkte Kirke tyst för sig själv. Hon vände sig om, det var Skylla som skrek med spegeln i handen. Rummet fylldes med hånskratt. Skylla tittade på Kirke med tårfyllda ögon samtidigt som hon sprang ut ur klassrummet. Skyllas hår hade förvandlats till en massa dagmaskar och öronen till sniglar.

När lektionen var slut rusade alla ut. Kirke gick till sitt skåp för att sätta dit sina böcker samtidigt som rektorn började prata i högtalarna.

"Kirke kom till rektorns kansli, jag har något viktigt att diskutera med dig."

Alla i korridoren vände sig mot Kirke och de som gick förbi sa små kommentarer som "aj aj" eller "vad har du nu gjort" med ett flin på ansiktet.

Kirke stängde sitt skåp och började gå. När hon väl kom dit tog hon ett djup andetag innan hon knackade på dörren. Några sekunder gick innan Skylla öppnade dörren! Hon hade en stor mössa på huvudet. Kirke utbrast:

"Skylla!! Vad gör du här!!"

Skylla svarade inte utan gick bara och Kirke följde med.

"Sätt dig", sa rektorn samtidigt som hon pekade på en stol bredvid Skylla.

"Jag tror att du Kirke vet varför du är här", sa rektorn.

"Nej det gör jag inte."

"Jaha så du vill spela det här spelet", sa rektorn samtidigt som hon tog upp en vattenflaska.

Omedelbart frös Kirke till is.

"Jag kan inte avslöja hur, men det har kommit till min kännedom att det med säkerhet är du som... Jag behöver inte säga mer, för du vet nog redan vad jag pratar om."

"Ehmm, nå int vet jag nu riktigt, du får nog säga vad det är du menar", sa Kirke fastän hon riktigt väl visste vad rektorn pratade om.

"Om du inte erkänner så ber jag kemiläraren undersöka vad du har satt in i denna flaska. Vill du säga eller inte?"

“Som jag redan sa så vet jag inte vad du pratar om”, sa Kirke samtidigt som hon steg upp och vände sin blick mot Skylla innan hon stängde dörren bakom sig.

Nästa dag i skolan under första lektionen viskade matematikläraren till henne:

“Rektorn vill att du nu ska gå till hennes kontor”, viskade hon.

“Nu?” frågade Kirke.

Läraren nickade som svar. Kirke suckade och steg upp och gick i väg.

Rektorn stod i dörröppningen till sitt kontor. Hon hade armarna i kors över bröstet och när hon fick syn på Kirke sa hon:

“God morgon!”

“Hej”, svarade Kirke.

De gick in och satte sig ner vid bordet.

“Innan jag börjar så vill jag ännu en gång säga till dig att du ännu har en chans att erkänna att det var du och berätta vad du har satt in i vattenflaskan”, sa rektorn.

“Jag har INGET att säga till dig!” svarade Kirke och korsade armarna över bröstet.

“Okej, nå jag gav flaskan till kemiläraren som nu har gjort tester på flaskan och kommit fram till att det är dina fingeravtryck på flaskan. Den innehöll bland annat en död snok och en torsebosvamp. Har du något att tillägga?” sa rektorn med ett besviket ansiktsuttryck.

“Nååå, det var nog det mesta”, sa Kirke fnittrande.

Rektorn tog ett djup andetag och sa med skarp röst:

“Du har nu i alla fall kvarsittning som är idag efter skolan. Du kan gå nu.”

Kirke himlade med ögonen, steg upp och gick ut. När hon hade stängt dörren efter sig började hon skratta och tänkte ‘jag ångrar inget, det var rätt åt Skylla’.

Dagen gick och i slutet av sista lektionen ringde det i högtalarna och då sa historialäraren:

“Kvarsittning med mig i B106 kl. 14.20.”

Efter lektionen gick Kirke rakt till historiaklassen. Där satt en handfull elever och längst fram stod historialäraren och antecknade något i ett rutigt häfte. Kirke gick längst bak i klassen och satte sig vid en pulpet bredvid ett stort fönster.

“Hej och välkomna till kvarsittningen. Idag ska ni skriva fem sidor där ni berättar om ert liv nu och hur ni vill att det ska se ut i framtiden. Uppsatsen ska heta En hoppfull framtid.”

Historialäraren delade ut alla papper och sa lycka till.

Kirke stönade och tog upp pennan och hade verkligen ingen lust att skriva en uppsats. Men hon visste att hon måste, så det var bara att börja.

När Kirke skulle skriva den sista meningen så landade något på hennes papper. Det var ett orange airpod-fodral. Hon tittade omkring sig men alla satt och tittade ner i sina papper. Plötsligt knackade någon på fönstret bredvid henne, hon vände snabbt huvudet men såg ingen hand.

Hon tittade på det orangea airpod-fodralet och skakade på det och då ramlade det ut en liten hopvikt lapp. Kirke blev nyfiken och öppnade genast den och började läsa: "Hej Kirke! Titta ut!"

Kirke blev helt konfunderad och tittade ut. Där ute stod Lukas med ett stort plakat där det stod "Förlåt, kom ut till mig, jag har något till dig!" och ett stort rött hjärta bredvid. Kirke blev helt generad och varm inombords.

"Ursäkta, kan jag på toaletten?" sa hon.

Läraren tittade upp från sitt häfte och svarade: "Jo, du får, men det får max ta tre minuter."

Kirke nickade och gick raka vägen ut ur klassrummet. Hon gick snabbt, snabbare, snabbare och till sist sprang hon för fullt ute på skolgården ända tills hon var i Lukas armar.

"Är du säker att du inte vill ha en till jordgubbe?" frågade Lukas Kirke som satt bredvid honom på en rödvit picknickduk i parken några kvarter från skolan.

"Nej tack", svarade Kirke med en fundersam blick.

"Vad tänker du på?"

"Nåå inget, men vad tänkte manne Hasse när jag gick ut och inte någonsin kom tillbaka?"

"Han är säkert ganska van vid att elever rymmer från kvarsittningen och han kom säkert inte ens ihåg att du gick på toaletten."

Kirke nickade och höll med samtidigt som hon satte en jordgubbe i munnen. Kirke såg att Lukas tittade på henne på ett lekfullt sätt och hon frågade:

"Vad är det?"

"Jag vill bara att du ska veta att då när jag satt med Skylla på lunchen så betydde det ingenting, och det betydde inte heller något då när jag gick bredvid städerskan eller frågade om hjälp av läraren..." Lukas log bredare och bredare och fortsatte sedan. "OCH om jag någon gång i framtiden av misstag råkar stå bredvid en flicka eller sitta bredvid en kvinna på bussen ELLER om en kvinnlig fiskmås skiter på mig så är jag ändå din, bara din, fast jag har någon annans bajs på huvudet."

Kirke tog leende upp en jordgubbe och kastade den mjukt rakt i Lukas ansikte, den landade på hans näsa och föll sedan ner på deras picknickduk.

“Du är alldeles röd på näsan.”

“Det är för att jag är med dig”, sa Lukas och tittade i Kirkes ögon med sina klarblåa ögon.

Kirke höll ögonkontakten i några sekunder men klarade inte av det och tittade bort generad.

Kirke puffade till Lukas med armbågen och sa:

“Titta! Där går ju Skylla!”

Lukas vände huvudet ditåt hon pekade och frågade:

“Såg hon männe oss?”

Kirke tittade tillbaka på Skylla som gick där helt ensam med den stora mössan på huvudet.

“Säkert, men det är bara bra! Int sant!?”

Lukas suckade och sa:

“Hon blev säkert jättesårad efter vad jag OCH du gjorde mot henne. Borde vi ändå kanske säga förlåt till henne?”

“VA! Aldrig, hon förtjänar det som hände!” sa Kirke argsint.

“Men tänk nu efter, hur skulle du känna dig om någon skulle göra så mot dig?”

Kirke kämpade med sina tankar. Hon ville inte prata om det som hände och inte prata med Skylla över huvud taget. Men innerst inne visste hon att Lukas hade rätt. Hon visste att det skulle kännas bättre efter att hon har sagt förlåt. Kirke tog ett djupt andetag och sa:

“Okej då, vi gör det.”

“Jess, bra! Vi går nu fram till henne”, sa Lukas och sträckte handen mot Kirke och drog upp henne.

De steg upp och gick raskt efter Skylla och ropade på henne så att hon stannade och väntade på dem.

“Hej!” sa Lukas

“Hej...”, svarade Skylla med blicken på hans skor.

Kirke suckade och i samma ögonblick sa Lukas:

”Kirke har något att säga.”

Kirke tittade snabbt på Lukas och gav honom mordblicken och tittade sedan på Skylla och visade ett tvingat leende.

“Jomen absolut, vi vill bara säga förlåt för allt vi har gjort mot dig, jag menar verkligen det.”

“Är du säker!?” frågade Skylla med ett försiktigt leende.

“Ja, på riktigt, förlåt”, sa Kirke “och var inte orolig. Förvandlingen varar bara i 12 timmar. I morgon borde du vara okej igen.”

“Okej då, då är du förlåten”, sa Skylla och gav Kirke ett leende och fortsatte. “Tyvärr så måste jag gå, jag ska gå på bio med mina kompisar.”

“Okej, hejdå, vi ses i skolan.”

Skylla vinkade och började gå i väg.

När Lukas och Kirke hade satt sig på picknickfilten igen så log Lukas mot Kirke och sa:

“Du var så duktig. Tänk om någon skulle skriva en bok om er lilla konflikt. Det skulle ju bli jättebra, den skulle kunna heta Legenden om Kirke och Skylla. Alla skulle vilja läsa den.”

Kirke rev en handfull gräs och kastade gräset på Lukas.

“Sluta nu! Annars förgiftar jag dig!”

Kirke skrattade, Lukas skrattade. Deras skratt hördes över hela parken.

Goddag, dagbok av Sander Lindberg

Goddag, dagbok. Det har varit en lång vecka.

På **söndag** kväll låg jag i sängen, och mina föräldrar hittade antagligen en orm i köket, för de skrek väldigt högt. De skrek saker som “du är världens sämsta” och “jag hoppas du dör och åker till helvete”. Den måste ha slingrat sig runt mamma ganska hårt, eftersom hon ropade att hon ville skilja sig. Den slog antagligen också min mamma i ansiktet, för hon satt vid köksbordet och grät på morgonen, och hon hade ett blåmärke. Vilken orm!

Dagen efter, **måndag**, var den första dagen av skolarbetet. Jag har just börjat på ettan för tredje gången i mitt liv. Tänka sig! Jag är nog den enda som har lyckats stanna kvar på första plats så många gånger, men jag är nog bara smartare än resten. Den dagen var ganska trevlig, för vi fick gå hem tidigt. Jag hörde läraren säga nåt om något “romshot”, eller var det “bollshot”? Hur som helst radade de upp alla elever på gården och det dök upp en massa bilar med lampor och sirener och det blev ett helt ståhej, men jag stack, för jag har lärt mig att gå hem helt själv!

När jag kom hem var min pappa överraskad att se mig. Mamma hade åkt på en resa, sa pappa. När jag frågade vad han gjorde, sa han att han lagade en tidig middag, men vad än det var han försökte laga, var han nog inte speciellt bra på det, för det var tomatsås överallt på väggarna, honom själv och ett spår av det ut till garaget. Han sa att vi skulle till farmor och farfar, och då glömde jag bort hur smutsigt vårt hus hade blivit. Jag satte mig i baksätet och väntade på pappa, men han behövde sätta något i bakluckan. Jag erbjöd att hjälpa, men då fräste han åt mig att stanna i bilen. Pappa fick äntligen in det som han ville i bakluckan, och sen körde vi i väg.

Ungefär halvvägs till farmor och farfar stannade vi på en bro. Pappa steg ut och öppnade bakluckan. Det var en svart plastpåse, och den var nästan lika stor som mamma! Så fort hon kommer tillbaka från sin resa ska jag berätta om den! Han dumpade den från sidan av bron, ner i havet, och sen fortsatte vi köra.

Till sist kom vi till farmor och farfar. Farmor kallade mig gullegris och farfar gav mig en klapp på ryggen. Jag gick till vardagsrummet och spelade spel, och pappa och farmor babblade i

köket. Till slut överraskade de mig och sa att jag skulle stanna hos farmor och farfar i ett par dagar. Pappa gick hem och jag tillbringade resten av dagen hos dem.

Tisdagen var inte lika bra. Jag var så ivrig att äta frukost att jag föll ner för trappan och fick ont i foten. Farmor tog mig till läkaren, och det visade sig att min fot var helt okej, men han tog ett par andra test av nyfikenhet. Jag tror att jag klarade proven, för jag fick inte bara "AGHB" utan "Artistisk" och en hel massa andra bonuspoäng. Farmor var inte lika nöjd som jag.

Jag skulle inte ha hunnit gå till skolan längre, så jag följde med min farfar på ett av hans gubbmöten. Det var så tråkigt! Allt de gjorde var att sitta i kyrkan och prata om lösgodis. Det tror jag i alla fall, för jag tyckte min farfar sa "Jag tycker inte om de svarta", alltså salmiak, men det var lite svårt att förstå vad de sa under de vita, spetsiga luvorna. Jag sa att jag höll med, och alla klappade och jublade och sa att min farfar hade lärt mig bra, men det var ju ändå bara en smaksak.

När vi kom hem den dagen sa farfar att inte säga nåt åt farmor om hans möte. Det var synd, för jag trodde att farmor älskade godis. Hur som helst bakade hon bullar och det var gott. På eftermiddagen sa farmor och farfar att jag skulle åka tillbaka hem. Jag var ledsen, men det är vad det är. Vi körde i väg, och då jag kom hem var huset helt rent. Pappa satt vid köksbordet och åt. Efter att farmor och farfar hade åkt knackade det på dörren. En man i blå uniform stod vid dörren. Jag gick till mitt rum och läste lite, medan pappa och mannen pratade om vuxensaker som jag kunde höra. Bla bla bla "din fru spolades upp på stranden" bla bla bla, vad det nu betyder, och en massa annat strunt. Jag kände mig sömnig så jag lade mig.

Nästa dag var det **onsdag**, och då gick jag tillbaka till skolan. Jag satte mig vid min pulpet och läraren började prata. Plötsligt hörde vi skrik utanför klassen. Sen ett högt pang. Vilka fegisar! De är rädda för fyrverkerier! Läraren var nog också skrämmd. Hon sa åt oss att ställa oss mot väggarna, men jag sa att jag inte var rädd. Innan hon hann vara imponerad öppnades dörren och en annan elev kom in. Just den eleven tyckte ingen riktigt om, och alla såg alltid till att säga det till honom. Jag måste nog erkänna, jag blev också lite rädd och tittade bort. Mina kompisar lade sig våldsamt ner på golvet, och det såg roligt ut, så jag gjorde det med. Det tändes ett par smällare, och jag hörde mera pang, och sen stack han. Klasskompisarna var nog bättre på att ligga på golvet än jag, så efter en stund blev jag uttråkad. Klockan ringde så jag gick ut på rast. Den där nya klasskompisen är nog en riktig bråkmakare!

Jag hade blivit retad i skolan ibland, men det var inte nära på så dåligt som pappa hade det. När jag kom hem den dagen höll han på att bli mobbad av en massa grabbar i blåa uniformer. De tog honom och satte honom i en blåvit bil med blinkande lampor. Jag önskar att jag hade vågat säga nåt, men de var så många, så jag sprang in förbi dem och spelade Fortnite. De kallade honom fula namn, som "arresterad", och han måste ha blivit sårad, för han har ännu inte kommit hem.

Torsdagen kom, och ingen väckte mig på morgonen. Jag tror kanske att pappa åkte på en resa. Jag lagade ett par påsar ässä mix och skulle gå till skolan, men av någon okänd orsak fick jag fasansfullt ont i magen. Efter att ha ätit mer godis och fortfarande mått dåligt, tog jag en liten promenad till butiken. Efter all motion belönade jag mig själv genom att dricka ett par läskburkar samt en underlig grön dricka som också tydligen används för att tvätta disk (den var inte så god). Tyvärr hade jag inte råd med dem, så jag lånade ett par euro från en gammal dams handväska, precis som min pappa hade gjort. Jag fyllde på min väska med snacks och betalade för så många av dem som jag kunde och sen gick jag hemåt.

När jag kom hem träffade jag farmor och farfar utanför mitt hus. De sa att de hörde om vad som hände pappa, och att jag skulle komma och bo hos dem tills vidare. Det lät roligt, men jag borde ha stannat hemma, för de sa att 40 påsar tv-mix och 12 liter läsk om dagen är "ohälsosamt". När vi kom fram sa de att vi skulle äta grönsakslåda, som säkert hade massor tillsatämnen.

På **fredag** morgon var jag glad, för det var ingen skola. På nyheterna sa en reporter något om fyrverkerierna som sköts upp i luften. Fast jag inte tycker om skolan, kan jag inte vänta på att träffa mina vänner igen. Farmor tog med mig till banken. Vi hamnade i ett kontor, och hon sa åt mig att stanna inne och att inte störa nån medan hon köade. Jag blev uttråkad ganska snabbt. Jag bestämde mig för att gå till butiken och köpa vbucks, eftersom min födelsedag var om 5 månader. Jag lånade farmors kreditkort och gick mot dörren. En man med halloweenkostym knackade på glasdörren. Hans dräkt var faktiskt cool, han hade en ninja-mask och en tjock väst. En sån vill jag vara på halloween, men det är bara april. Jag öppnade dörren och mannen tackade. Det var nog bra att jag gick därifrån just då, eftersom alla började skrika. Jag rusade kvickt i väg till kiosken för att köpa mina vbucks.

Resten av dagen var inte lika bra, för då jag kom tillbaka till farmors kontor brann byggnaden. För en sekund blev jag oroad för farmor, men sen kom jag på att hon måste vara okej, för vem annan ska betala hennes nyfunna 2 000€ kreditkortsskuld? Jag började leta efter henne i folkmassan, men i stället hittade jag farfar. Han körde mig hem till dem utan att säga nåt.

Nu är det **lördag** morgon, och jag var uttråkad så jag skriver här. Det var det mesta som hände, men det var inget intressant. Hejdå!

Dagbok! Gissa vad? Pappa kom tillbaka! Låt mig förklara.

Jag hade just skrivit färdigt mitt senaste inlägg då jag hörde ett knackande på första våningens dörr. Det var nog inte farmor eller farfar, för farmor var ännu på jobbet, och farfar var ute. Jag gick ner för trapporna och öppnade dörren, och där stod han. Pappa var klädd i orangea kläder, och det var lite underligt, för jag trodde att han inte tyckte om orange. Han lärde sig det nog från farfar, som alltid sa att han hatar dom färgade.

Hur som helst höll han i en väldigt fin kniv, och jag hoppades att den var åt mig. Jag sa hej, och frågade om mamma. Han förklarade att jag snart skulle möta henne.

Han sa åt mig att komma dit, men jag visste bättre än så, för han tänkte ju så klart kittla mig. Han började jaga mig och jag sprang i väg mot köket. Till sist fick han mig i ett hörn, och jag visste att nu var leken slut. Han höjde den fina kniven för att visa mig den, men då hände nåt väldigt dåligt. Hans mobbare var tillbaka. De sprang in i rummet och sköt honom med paintballgevär. Han föll omkull och den röda målfärgen spred sig på väggen och golvet. Jag kan inte tro att de kunde vara så elaka. Jag skriver från något konstigt ställe som de tog mig till, och de frågar om jag är okej, fast det är pappa de borde oro sig över. De här människorna kallar sig "polis", och de verkar inte fatta att jag och min pappa bara hade roligt. Pappa har inte ännu återvänt, men jag vet att mamma snart kommer tillbaka. Jag måste gå nu, så hejdå dagbok!

Mitt gömställe av Elina Lumio

ut från gården mot skogen jag går
långt, långt in i skogen, rätt plats i sikte
minnen fyllda med syskon, påminns då lekplatsen jag når
dike efter dike, rätt plats jag nästan hittat
rakt framåt, rakt framåt, akta dig, akta dig för bambin där borta
det gamla huset jag i blicken får, taket grovt som sandpapper är
uppåt, uppåt jag färdas, upp till trädet jag vill
bara grönt som skog och blått som havet jag i mitt synfält får
gammalt träd och hav min näsa träffar
jag är där jag hör hemma i den här sekunden
solen den värmer mig, vinden den kyler mig, temperaturen passlig är
tystnaden mina öron hör, bara fågelsång de kan höra
ritboken i famnen och pennan i handen, jag börjar rita det jag ser och känner
jag uppe i trädet länge sitter, ända tills trädets stam våt och mjuk är
det är där jag gömmer mig
dag och natt, natt och dag
det är här jag hör hemma

Min bror av Vincent Snellman

Nu ska jag berätta om min käre bror Gud och hur han var den bästa personen i världen. Han var 15 år gammal och coolest i hela vår stora skola. Han var smart fast hans uppförande var en 4a för att han gillar bus och olika andra roliga saker. Ändå var han min favoritperson i hela världen.

Bäst är när han sitter bredvid mig och berättar olika spännande sagor om hur han är världens kändaste riddare med det största huset och den finaste hästen. Jag blir aldrig trött på sagorna även om jag har hört dem tusentals gånger. Inte för att jag kan göra så mycket annat. Jag är nämligen förklarad från nacken neråt vilket betyder att jag inte kan röra på mig. Jag har inte varit i skolan på en lång, lång tid och Gud är den enda som gör livet värt att leva. Då undrar du kanske var mina föräldrar är. Jo, saken är den att de redan är döda för länge sedan. Vi var hela familjen tillsammans på resa i London. Någon full person åkte in i vår bil där jag, mamma och pappa satt och körde runt. Jag hade turen att överleva även om jag inte skulle kalla det tur, med tanke på hur jag är nu.

Sen igen var Gud den som hade den riktiga turen, för han var just då och shoppade kläder till sig själv. Därför undvek han olyckan. En kväll berättade Gud om något speciellt spännande. Ett ställe där det är som återfödelse. Man är i samma ålder, men alla tidigare smärtor och sjukdomar försvinner och man kan börja leva från början. Där går tiden långsammare så man kan leva längre och fridfullare. Det lät verkligen som drömmästret. Han berättade även att man kunde åka dit genom att dö eller... Jag reste genast dit med hjälp av kniven på köksbordet bredvid soffan.

*

Det snurrade och snurrade och till slut...

*

Jag kom fram till Tëarnia. Det var stort. Mycket stort. Det märkte man genast på grund av de gigantiska bergen som såg ut att sträcka sig ända upp till himlen långt borta i horisonten. Solen sken och man kunde höra alla de olika fåglarna: hackspettarna, tjädrarna och talgoxarna. Till vänster bredde en stor skog sig ut, även om den mera liknade en djungel. Fast jag landade ändå i en by som var ganska liten, och som tydligen hette Den gamla stadens ruiner, men som ändå såg trevlig ut. Här skulle jag jättegärna bo om jag själv skulle få välja. Jag satt där och väntade på Gud, och väntade och väntade. När det hade gått ungefär två långa timmar som mera kändes

som flera timmar kom Gud. Jag hoppade upp så kvickt att stocken jag hade suttit på föll omkull och rullade i väg in i skogen bakom mig.

"Var har du varit"? frågade jag upphetsat.

"Som sagt så finns det en tidsskillnad, en timme är som en minut hemma", svarade han.

"Jaaa, men hur kom du hit, för jag tror inte att du tog livet av dig och det kan hända att jag uppfattade ett "eller" när jag dog?" frågade jag tveksamt.

"Jo, det var så att under soffan där du låg i flera månader hade jag hittat en liten hemlig tunnel ända hit", svarade Gud.

"Jaha", sade jag. Sen började vi skratta. Vi skrattade väldigt, väldigt länge.

"Det känns som om du redan har varit här många gånger?" frågade jag.

"Det stämmer", svarade han.

"Då skulle du väl kunna visa mig runt?" frågade jag.

"Okej...låt mig se", funderade han och började gå runt i en liten cirkel medan han funderade på vad han ville visa mig först.

"Det är litet som du kanske ser", sade han och vi tittade oss runt, "men det finns ändå många historiska och spännande saker, som jag vet att du gillar väldigt mycket" sade han sedan och log brett mot mig. Då han gick slutade såg man de djupa spåren som han hade trampat upp.

"Som?"

Jag blev genast väldigt upprymd. Jag såg hur han log brett och tänkte på hur väl han kände mig.

"Som till exempel... Det gamla värdshuset som fullt av gammal och exotisk mat, och så finns den halva sjön som var halvt raserad av stenar och delad på mitten, det finns alla husen som du ser med all möjlig olik design, vi har ett eget hus med stall och två hästar, det stora som du ser ditåt mot nordöst och sen finns det sakerna som jag tror att du gillar mest, nämligen ett halvt rasat slott med all den gamla designen från medeltiden. Det här stället vi är på är ändå på medeltiden."

Jag hade inte tänkt på det tidigare men nu när jag såg på stället så märkte jag det, och det var en väldigt chockande syn.

"Och sedan finns det byggnaden som jag tror att du gillar allra mest, och det är ett museum med allting som du någonsin vill veta", sade han mycket ivrigt medan han nästan hoppade upp och ner i väntan för att få visa mig allting.

"Men...", fortsatte han och såg sedan osäkert och oroligt på mig. Då blev jag också lite orolig och spänd.

"Men?" frågade jag osäkert medan jag spänt tittade på honom.

“Man kan åka tillbaka till den riktiga världen”, sade han ännu mera osäkert än förut, minst sagt. Nu blev jag *mycket, mycket, mycket* mera spänd och orolig.

“Men du kommer såklart inte vara sjuk och förlamad mera.”

Då kände jag mig genast väldigt mycket bättre till mods. Sedan blev jag bara glad när jag tänkte på allting han just hade berättat.

“Så allt det där finns för mig att se?” frågade jag med iver och entusiasm medan jag än en gång tittade mig runt.

“Jepp, allting”, svarade han säkert lika ivrigt och entusiastiskt då han märkte att jag inte mera tänkte på den andra världen.

“Okej, då skulle jag vilja börja med att titta på huset, för det ser verkligen stort och fint ut och hästarna...”, sade jag tveksamt för jag hade aldrig ridit på en häst. “Jag har aldrig ridit på en häst, som du vet, för att jag har varit förlamad. Sen skulle jag vilja besöka världshuset för jag börjar bli hungrig och i morgon vill jag gå och simma eller ta ett dopp och sedan i övermorgon vill jag i lugn och ro besöka slottet och sedan dagen efter vill jag åka till...”

“Okej, okej, du kommer nog att hinna med allting”, avbröt han fast inte på något elakt sätt.

Sen började vi promenera mot huset. När vi kom fram såg jag att det på riktigt fanns hästar.

“Det finns på riktigt hästar!” sade jag som om jag, först nu när jag verkligen såg dem, förstod att de fanns på riktigt.

“Vad trodde du?” svarade han med en förvånad min. Han höll den i exakt två sekunder och började sedan skratta och jag gjorde samma sak efter det.

“Men seriöst, varför trodde du att jag ljög?” frågade Gud lite, bara lite, allvarligare.

“Jag trodde inte att du ljög, men jag kan ännu inte tro att det här händer”, svarade jag efter en liten stunds tystnad.

“Jag kan förstå det, men jag vet att du kommer att vänja dig vid det snart”, svarade han och försökte låta övertygande.

“Jag vet, men ändå.”

“Du kommer ändå att vänja dig.”

“Jag vet, men än...”

“Fast du kommer vänja dig!”

“Ändå...”

“Inget ändå eller men, DU KOMMER ATT VÄNJA DIG.” Den här gången då han höjde rösten försökte han låta mera övertygande än först och klarade det verkligen. För den här gången lät han verkligen väldigt, väldigt övertygande.

“Okej, okej”, sade jag sedan och lutade mig mot stenen bakom mig. Sen gick vi in och det var stort. Inte stort så där som du tror när du tänker på en stor lägenhet utan på riktigt stort, stort som i slott stort. Okej kanske inte lika stort som ett slott, men det var ändå stort. Du kan kanske föreställa dig.

“Wow!” sade jag häpet medan jag tittade mig runt. “Det är väldigt stort, men hur är det möjligt när hela byn är i ruiner och det här “huset” är så välbyggt och inte söndrigt? Man skulle kunna säga modernt, men vi är på medeltiden så kanske modernt för den här tiden.”

“Ja, det skulle man väl kunna säga”, sade han jättestolt då han började gå runt.

Jag följde efter honom. Sedan visade han mig runt i “huset” och visade alla viktiga ställen som till exempel köken, badrummen, sovrummen och vardagsrummen. Tänk på när jag säger rummen, inte rummet, i slutet av orden och det betyder såklart att det finns många av de olika rummen.

“Hur är det möjligt att du har råd med det här?” frågade jag och vände mig mot honom säkert lika häpet som förut samtidigt som jag damp ner i närmaste och bästa stol. Först tvekade han men sedan sade han, efter att ha tittat bort:

“Det här är inget jag skulle vilja berätta för dig på din första dag, jag skulle mycket hellre göra annat, men här i Tëarnia är jag en väldigt högt uppsatt general...”

“Vänta, vänta, vänta och en gång till vänta!” sade jag och avbröt honom. ”Så hur är du general, eller hur finns det ens soldater här när du nyligen klargjorde att det här är ett ‘väldigt trevligt ställe med bara bra saker’ slags land?” sade jag chockat och sjönk ännu längre ner i stolen.

“Ja, ja jag skulle just komma till det. Så, jag är en högt uppsatt general...” Han märkte att jag höll på att avbryta honom igen. “Men för guds skull, försök att inte avbryta mig (han skrattade till lite då han tänkte på sitt ordval om “gud”), okej alltså jag är en högt uppsatt general för att det är krig på gång just nu, också nu i den här stunden då vi pratar, och innan du försöker avbryta mig så ska jag ännu komma till saken om varför och vem vi krigar mot och det är bara så, så ifrågasätt det inte”, sade han, ”men alltså, vi är i krig med grannkungariket Weria och de har en kung som vill ta över och göra alla till slavar för att kunna bygga något stort, stort projekt. Han har redan tagit över en stor del av Tëarnia som till exempel de höga bergen och västra delen av den gröna djungeln. Så det är anledningen till det, men en sak som ändå är bra är att man inte blir tvingad till att kriga så som i Weria och alla män, kvinnor och barn i alla åldrar får välja om de vill kriga för landet eller om de vill fly någonstans långt bort. Och som du märker är jag frivillig och vill kriga”, sade han och tittade sedan mot mig igen.

Det var väldigt mycket att ta in, tyckte jag för jag hade trott att det var ett säkert land att leva i.

“Men i början då vi kom hit du fick det att låta som om det var säkert”, sade jag

”Jo, här är det säkert men annanstans är det inte”, sade han.

Nu blev jag lite arg.

“Först fick du mig att döda mig själv, vilket egentligen inte gjorde mig något, men sen tog det dig väldigt länge att komma hit, sedan ljög du åt mig om att det var säkert och nu så är du med i krig!” sade jag.

Han märkte att jag var arg och svarade med:

“Jo förlåt, jag vet att jag ljög, men som sagt så det finns tidsskillnad och det var din idé att döda dig själv då du inte lyssnade på mig först.”

Han hade förstås rätt och det var svårt att vara arg på honom när han har varit så snäll mot mig också fast jag visste att han hade ljugit.

“Okej, jag erkänner att jag inte kan vara arg på dig”, sade jag sedan efter en stund.

“Det var bra att höra”, sade han.

Jag tittade på honom

“Kan vi gå och rida nu?” frågade jag. “Till byn alltså?”

“Det skulle passa perfekt efter att jag har visat dig en sak... eller kanske två”, sade han leende.

Sen började vi gå bredvid varandra upp för trapporna ända tills vi kom fram till tre stora dörrar där en av dem var exakt hur jag hade tänkt mig att min drömdörr skulle vara, röd med en stor bläckfisk som ser ut att snurra sina tentakler runt dörren.

“Det här är våra sovrum, ditt är det till vänster och mitt är till höger, men det kunde du kanske redan gissa”, sade han och jag svarade med:

“Jo, det tror jag nog att jag kunde gissa, men vems är det där rummet rakt fram?” frågade jag.

“Det är Nacias, min flickväs rum.”

“Har du en flickvän?” frågade jag häpet.

“Jo. Jag har en här i Tëarnia, sedan ett år. Men nu är hon på resa någon annanstans. Du kommer att få träffa henne sen när hon kommer tillbaka”, sade han.

Där tog diskussionen slut för jag ville bara se vad som fanns bakom bläckfiskdörren. Jag steg ivrigt genom bläckfiskdörren och in i rummet. Och rummet var stort. Eller egentligen var det i perfekt storlek. Helt så som jag ville ha det.

“Det är exakt ditt slags av rum, eller hur?” frågade Gud

“Exakt.”

“Det är trevligt och tro mig, ju längre tid du spenderar i det här rummet desto mera kommer det att omvandlas till något som du gillar ännu mer om du nu tror att det är möjligt”, sade han och tittade sig omkring i rummet.

“På riktigt?” frågade jag chockat och tittade mig också omkring i rummet som om det genast skulle omvandlas.

“Så du tror mig inte?” Han såg att jag tittade mig runt och skrattade. ”Det kommer såklart inte att omvandlas genast. Du måste ge det en tid och spendera mycket tid i det här rummet”, sade han.

“Såklart tror jag på dig, men det är ändå chockande”, svarade jag och tittade runt mig ännu lite. Jag började nu redan undra hur det skulle förvandlas.

Gud gick ut ur rummet och började gå ner för trapporna. Jag följde såklart efter honom och frågade:

“Vart är vi på väg?”

“Du får veta om en stund”, svarade Gud. Efter hans svar tänkte jag att jag inte frågar mera och bara följde efter honom. När vi kom fram var vi längst ner och längst bort i huset, om det nu var så som jag trodde att vi hade gått. Fast jag visste var jag var i huset så visste jag inte vad det här var för ställe.

“Var är vi?” frågade jag då och tittade på den stora, breda ståldörren framför mig.

“Det här är en skyddsbunker om den här byn skulle bli attackerad, och”, han tittade mot mig, ”innan du säger att vi inte behöver sånt här skydd för att jag sade att byn inte skulle bli attackerad så är det bara för säkerhets skull”, fortsatte han.

Hans mening tog orden ur min mun. Sedan svängde han sig mot dörren och öppnade den. Innan jag hann svara sade han:

“I det här rummet ska du sedan söka skydd om det blir attack, fast det tror jag att du redan förstod.”

Den här gången lät han mig svara.

“Såklart förstår jag, men jag tror inte att jag kommer att använda det.”

“Troligtvis och förhoppningsvis inte, men snälla, bara använd det om något händer”, sade han vädjande. Jag såg på honom och i hans ögon kunde jag se att han tänkte på hur det var då jag var sjuk och inte kunde göra något och han ville inte att något skulle hända mig igen. För han hade verkligen inte haft en bra känsla då. Jag ville inte prata om det här nu så jag valde att fråga honom om något annat.

“Kan vi nu gå och rida till byn och äta något? Jag börjar faktiskt bli hungrig?” frågade jag ivrigt. Då han märkte att jag var ivrig blev han själv gladare och valde att skippa pratet om bunkern nu.

“Okej, vi kan prata om det senare”, sade han. “Då så. Då är det väl dags att jag visar dig din häst!”

“Häst, jag visste att det fanns hästar men har jag en egen?” undrade jag.

Men han svarade inte. Sedan började vi att gå ner för de långa, breda trapporna mot stallet. Stallet var stort på samma sätt som hela resten av huset. Det fanns många rymliga och säkert mysiga bås för tiotals olika hästar. I två av båsen fanns det hästar och en av hästarna var vit och brun och den andra helsvart. Jag visste genast och kände på mig att den helsvarta var min. Jag bara visste.

“Jag gissar att den svarta är min?” frågade jag och tittade på honom.

“Korrekt, du bara visste, eller hur?” svarade han medan han log.

“Jo. jag kunde bara känna av det. Vad heter båda hästarna?” frågade jag då jag kom på den viktiga frågan.

“Din heter Zorro och min heter Rafael”, svarade han på min fråga.

Jag försökte sedan att sitta upp på Zorro. Jag försökte, ska jag säga. Jag försökte faktiskt. Men mitt försök var inte det bästa och det märkte man då jag föll av hästen och ner i den smutsiga leran. Gud tittade oroligt på mig fast innan han hann säga något annat började jag skratta. Först fortsatte han att titta oroligt på mig, han kom nog ihåg hur det var tidigare då jag var förlamad, men sen stämde han in i mitt skratt. Efter att jag hade slutat skratta försökte jag på nytt. Innan jag hann försöka slutade Gud också att skratta och kom och hjälpte mig upp. Han satte sig på sin egen häst och jag funderade verkligen på hur han kom upp så enkelt.

“Hur är det möjligt att du kommer upp så enkelt på din häst?” frågade jag och vände mig mot honom.

“Jag har övat ganska mycket och om du vill kan jag också lära dig”, svarade han på min fråga.

“Såklart!!!” sade jag väldigt, väldigt, väldigt entusiastiskt.

“Låter bra, men senare, nu är jag faktiskt också hungrig”, sade han och började rida.

Det var inte lång väg till byn. På häst i alla fall. Byn var, som jag redan hade upptäckt tidigare, gammaldags som på medeltiden (eller exakt som på medeltiden, för vi var ju egentligen på medeltiden). Det var ganska klurigt att rida i början för det var ju första gången någonsin. Jag hade dålig balans och föll av hästen säkert 10 gånger på de 5 kilometrarna vi red. Men efter en stund av övning förstod jag hur man gör och då blev det enklare. Vi red genom byn och alla hälsade på Gud genom att sätta handen på hjärtat och säga:

“Var hälsad Gud.”

Och Gud gjorde samma sak genom att sätta handen på hjärtat och säga till exempel:

“Var hälsad Teo.” eller “Var hälsad Gres.”

De gjorde samma sak mot mig och sade:

“Var hälsad...”

“Ares”, sade Gud snabbt varje gång någon inte visste mitt namn, alltså hela tiden.

“Var hälsad Ares” fortsatte alla efter att de hört mitt namn.

“Var hälsad...” Sen sade jag också samma namn som Gud kallat dem då han hälsade.

När vi kom fram till värdshuset var det ett av de finaste jag någonsin hade sett (fast jag tyckte att allting jag såg här var det finaste jag någonsin sett och inte för att jag någonsin hade sett ett annat värdshus.) Det var brunt, gammaldags, simpelt och snirkligt byggt. Utan några utsmyckningar och på grund av att det var så enkelt byggt älskade jag det. På taket fanns det en stor skylt med en gås som brann och texten **Den brinnande gåsen**. Perfekt, för det var ju mitt favoritdjur. När vi gick närmare huset kunde man redan höra sorlet av människor genom väggarna. Vi gick in genom dörren och alla tystnade då de nyfiket tittade på mig.

“Varför tittar alla på mig?” frågade jag viskande

“Det är för att alla här känner varandra men inte dig för att du är ny”, svarade han på min fråga. Fast han viskade inte som jag hade gjort.

“Du behöver inte viska”, sade han sedan. “Ingen kommer att tycka att det är pinsamt eller konstigt vad du än säger.”

“Mhm...”, sade jag tveksamt. “Nåväl, jag kan väl ge det ett försök” sade jag sedan fundersamt. Gud visade mig tummarna upp.

“Hejsan, jag heter Ares!” ropade jag nästan, med nytt mod.

Först var det tyst och ingen sade någonting... och sedan började alla skratta. Jag blev orolig och undrade om jag hade gjort något fel ända tills en stor kraftigt byggd man med skägg sade:

“Kom hit, för det vore väl oartigt av mig och alla andra här att inte introducera oss när du så fint gjorde det.”

Så jag gick runt i rummet och skakade hand med alla medan de berättade sina namn. Jag, Gud och alla andra hade en rolig kväll och väldigt sent på natten red vi tillsammans hem och mycket mera minns jag inte för att jag somnade nästan genast.

*

Nästa morgon då jag vaknade, väldigt sent, var jag inte hungrig, men gick ändå ner i köket för att det var där Gud alltid var på morgonen då han gjorde frukost till mig. Plättar, yoghurt med müsli och smoothie. Eller så hade han i alla fall gjort i livet före detta.

Då jag kom ner i köket var Gud inte där. Jag trodde först inte att det var konstigt för att kanske han tänkte att nu när jag kunde gå själv kunde jag laga min frukost själv så att han kunde sova längre. Så jag gick tillbaka upp, den här gången till hans sovrum, och när han inte var där blev jag lite nervös. Sedan tänkte jag att han kanske var ute och jobbade med något, så jag gick ut. När jag gick genom ytterdörren, tittade ut och inte såg någon, blev jag panikslagen. Jag vände mig om och höll på att springa in igen men tvärstannade då jag såg en liten vit papperslapp som hängde på ytterdörren. Jag tittade närmare och kände genast igen Guds handstil. Jag rev loss lappen från nålen i dörren och började läsa snabbt. På lappen stod det:

Till Ares

Du minns väl då jag berättade om att det var krig och nu bad kungen alla som ville strida till Ryttarskogen. Som du kanske kan förstå så var jag frivillig. Jag är väldigt ledsen för att det här hände just då du kom hit, men om vi inte strider nu kommer vi aldrig att kunna ha roligt eller göra roliga saker tillsammans. Och snälla, göm dig i skyddsrummet ända tills jag kommer tillbaka. Det borde ta ungefär en månad.

Hälsningar din käre storebror Gud

P.S. det borde finnas tillräckligt med mat, vatten och andra saker att göra för en månad. Men om jag inte har kommit tillbaka då så bad jag värdshusvärden att hämta dig mera.

Ingen chans att jag tänker sitta uttråkad i en bunker under jorden och dö av skräck väntandes på att Gud kommer tillbaka oskadd, om han ens kommer tillbaka, tänkte jag. Så jag sprang först till förrådet och sedan till skyddsrummet för att samla ihop allting som var nödvändigt. Då jag

hade allting, mat, vatten, någon slags kniv och så vidare, gick jag till stallet och hämtade Zorro. Allting om ridning jag redan hade fått veta var tillräckligt för att ta mig dit jag ville. Så jag började rida mot Ryttarskogen med hjälp av en karta jag hade hittat i förrådet. Resan var spännande och blev aldrig tråkig då jag hade Zorro. Jag hade ett konstigt band med hästen som gjorde att jag kunde prata med den. Vi pratade på det sättet att jag sade något högt som till exempel:

“Vad tycker du om skylten där framme?”

Och han svarade i mitt huvud med till exempel:

“*Nå den är väl helt okej.*”

Och så vidare. Så som sagt blev det aldrig tråkigt när jag kunde prata med någon annan och inte bara tänka på de dåliga sakerna som kunde ha hänt Gud. Till slut kom vi fram till en stor kulle nära skogen som vi red upp på och därifrån var det jättebra utsikt mot striden. Jag hade nog kunnat höra alla skrik och klingandet från svärd som träffade svärd redan på långa vägar, men det var en helt annan sak att se striden. Jag kunde se män som mitt i allt slutade röra på sig och föll ned på marken, men det var också kvinnor och barn. Jag letade efter min bror i striden och hittade honom längst fram av alla soldater. Det kändes som om mitt hjärta skulle stanna. Just då tänkte jag på alla stunder vi hade haft tillsammans och hoppades att jag kunde få många fler minnen. Jag visste exakt vad jag skulle göra. Jag tog fram min långbåge och började skjuta och skjuta. Aldrig tidigare hade jag skjutit med långbåge, men det var som om jag hade gjort det i hela mitt liv. Jag träffade soldat efter soldat och till slut märkte min bror pilarna och tittade upp. Han sökte runt med blicken och till slut tittade han rakt på mig och jag kunde se hur han nästan frös till.

“Varför?” ropade han och jag kunde höra på hans röst att han var förskräckt.

“Jag kunde så klart inte lämna dig ensam!” sade jag och log fast det inte fanns något roligt med situationen. Just då tog pilarna slut. Jag slängde långbågen och kogret på marken, drog fram min dolk och rusade ner för kullen mot striden. Jag ställde mig bredvid min bror och såg att han öppnade munnen för att säga något. Men han ändrade sig mitt i och jag såg på honom att vi skulle prata om det efteråt.

“Vi koncentrerar oss nu på striden.”

Det tog timmar tills striden tog slut, men vi vann. Det var en väldigt stor seger för Tëarnia. Jag satt på en liten mosstäckt sten medan jag slipade min dolk med en lila slipsten jag fått av Gud i födelsedagspresent då han kom fram till mig.

“Jag sa åt dig att stanna i bunkern medan jag är borta. Hur mycket förstod du inte?” sade han argt.

“Trodde du på riktigt att jag skulle stanna nere i en bunker och bara tänka på hur du och alla andra strider? Och oroa mig!” lade jag till lika argt.

“Nå nä, men jag gillar det ändå inte”, sade han.

“Såklart gillar du det inte, men nuförtiden om jag kan vara hjälpsam på något sätt tänker jag hjälpa!” sade jag.

Gud kunde aldrig vara arg på mig i längre än fem minuter.

“Nå i alla fall, kungen hade ett meddelande till dig som han ville att jag ska berätta. Så snabbt som möjligt”, sa han då upphetsat.

“Vadå?” frågade jag och kände mig lite illa till mods. Jag undrade om jag hade gjort något dåligt och fel. Gud märkte det också.

“Tvärtom, kungen såg under striden hur bra på bågskytte du är, så han vill att du ska träna upp en grupp till duktiga bågskyttar och sedan leda dem i strid!” berättade han.

“Va!!!” sade jag chockat.

“Jo, du ska börja idag. Om du vill alltså”, sade han.

“Såklart, jag börjar genast!” skrek jag medan jag sprang i väg, men sedan vände jag snabbt tillbaka.

“Var ska jag träna dem?” frågade jag.

Han skrattade till lite innan han svarade.

“I byn här helt nära, “Byn av stenar”.”

“Kan vi åka genast?” frågade jag ivrigt medan jag hoppade från ett ben till ett annat.

“Såklart.”

Vi började rida genast och det tog bara femton minuter innan vi var framme. Då vi kom fram till byn stod det redan en klunga med människor (män, kvinnor och barn) och det var tydligt att det var de som skulle bli tränade. Men jag ville ändå säkerhetsställa det.

“Är det de?”

“Jo.”

“Nå, då så”, sade jag tyst och sedan lite högre “Det är jag som är er bågskyttelärare.”

“Du?” sade en medelålders man misstroget.

“Jo, det är jag”, svarade jag lugnt. “Har du något emot det?”

“Jo, jag har något emot det. Du är bara ett litet barn som troligen inte ens kan hålla i en pilbåge. I alla fall inte en stridspilbåge som är längre än du själv”, sade han.

“Såklart kan jag. Om jag inte skulle kunna, varför skulle jag då vara här?” svarade jag.

“Bevisa det!” sade han.

Innan han ens hann säga något annat hade jag hunnit dra fram min långbåge som faktiskt var längre än jag och börjat skjuta pilar på klockan i stadens klocktorn i olika hastighet och kraft så att det bildades en väldigt känd melodi som alla kände till. Nämligen melodin till Bä, bä vita lamm. Alla var förundrade och chockade.

“Har du något emot det?” frågade jag på nytt.

“Nej, såklart inte, varför skulle jag?” svarade han kvickt.

“Det är väl bra. Ska vi börja då?” frågade jag.

“Jo!” svarade alla i kör och konstigt var att det var mannen som hade ifrågasatt mig som skrek högst. Tydligt ville han lära sig.

“Då börjar vi väl”, sade jag.

Vi övade och övade i flera dagar och vi hade roligt. Alla lärde sig väldigt snabbt och det gjorde saken bara ännu roligare. Då jag satt ute på en bänk bredvid Gud och pratade kom det en budbärare rusande i full fart.

“Här, det är från kungen!” ropade han och gav Gud brevet. Gud rev genast upp det och läste högt.

Kom fort.

**Weria har startat en ny strid vid
Äldstefloden. Tydligt är den elake
kungen inte så tålmodig mera och vill
vinna kriget så snabbt som bara möjligt.
Ta med de nya bågskyttarna och rid hit
så snabbt som ni bara kan.**

Kung Arthur

Vi sade ingenting och sprang upp för att samla alla bågskyttar som satt utspridda på paus. Då alla var samlade förklarade jag situationen.

“Weria har startat strid igen och kungen vill att ni ska komma och strida”, sade jag.

“Men vi har bara tränat i några dagar. Vi är inte beredda!” sade en av kvinnorna och alla andra nickade instämmande.

“Jag kan se hur hårt ni har tränat och jag tror nog att ni är redo”, sade jag självsäkert. Mera sades inte och vi red i väg mot Äldstefloden.

Två timmar senare anlände vi till den breda, glittrande Äldstefloden. Striden var redan i gång och bågskyttarna började rusa med i den. Men jag stoppade dem innan de ens hann mera än fem steg och sade:

“Hälften går där bakom stenarna och gömmer sig”, jag pekade mot en hög med stenar, “och resten går där bakom buskaget på andra sidan av ravinen. I grupperna skjuter vi turvis eller i slumpmässig takt helt som vi har övat nu under de senaste dagarna och då blir de osäkra på varifrån skotten kommer så att det blir enkelt för de andra där nere att avsluta den här striden. Och då de inte kan se oss blir de bara stressade, och om vi har tur så blir de så uppjagade att de av misstag sticker svärden i sina egna fötter. Men vänta på min signal så att vi verkligen har överraskningsmomentet på vår sida. Överraskningen är den absolut största delen av den här planen och om någon skjuter för tidigt är hela den här planen förstörd. Och om en endaste av er skjuter någon av våra egna män svär jag att personligen slänga ner honom från det här berget. Nu, gå till era positioner och vänta tålmodigt på mina order.”

Jag hoppades att det här skulle fungera, för annars skulle Tërnia inte ha en chans. Situationen var ändå tre mot en för kungen ville faktiskt vinna nu. Jag tittade mig runt och väntade på det helt perfekta tillfället. Då man kom till den punkten av striden där man var som mest koncentrerad var då jag skulle ge min order. Jag stod länge vid mitt träd och väntade ända tills jag märkte det.

“NU!” ropade jag så högt som möjligt så att också de som var nere och stred skulle bli förvirrade och så oförberedda som möjligt. På grund av att jag just hade väntat på det perfekta tillfället såg det ut som om man hade hållt kallt vatten på männen och väckt dem ur djup sömn. Då kom skottsälvorna så snabbt och suddigt att ingen hann reagera och lyfta upp sina sköldar. Tiotals män dog just då och först flera sekunder efter det märkte männen vad som hade hänt så de lyfte upp sina sköldar till en obrytbar mur. Då kom den andra skottsälvan från andra sidan av ravinen. Det var männen verkligen inte beredda på och där dog igen tiotals människor. De vände sig då mot den sidan av ravinen därifrån de förra pilarna hade kommit och lyfte igen upp sina rödmålade sköldar. Sedan kom det igen tiotals pilar från min sida av ravinen som i sin tur fällde tiotals män. De var verkligen inte beredda på att pilarna igen skulle komma från en annan sida. Jag måste nog erkänna att jag blev lite förvånad över att de inte blev så panikslagen. Nu tycktes de förstå mönstret och vände sig därför redan färdigt mot andra sidan med sköldarna högt uppe i luften. Till det här log jag lite. Då kom pilarna sen igen på nytt från samma sida just där deras oskyddade sida var och fällde ännu en stor del av dem. Då var det också som om våra egna soldater vaknade till och förstod vad som hände. Med höga krigsrop började de springa

mot de förvirrade och oskyddade männen som just hade förlorat en stor del av sina soldater. Men innan de hann börja slakta soldaterna kastade männen bort sina vapen, slängde sig på marken och räckte upp sina tatuerade och ringtäckta fingrar och händer högt upp i luften.

“Stopp!” ropade Gud någonstans från en av de många raderna med soldater. “Ni ser ju att de ger upp, och vi är verkligen inte som kungen av Weria. Låt dem leva, men låt inte någon springa i väg. Vi vill ju inte att de springer raka vägen tillbaka till kungen. Sen kan du, du och du samla små grupper och föra bort dem till Stenhuset. Gå nu!”

Det blev många kvar som inte hade en uppgift så de trodde att det var bäst att bara stå och småprata lite.

“Och ni!” ropade Gud åt alla som blivit kvar. “Gå och gör något hjälpsamt i stället för att bara sitta här och lata er. Bara för att striden tog slut betyder det inte att man bara genast kan slappna av. Gå fast och fäll upp tält eller samla ved för brasor. Och nu, inte snart!” sade han då vissa tydligen tyckte att de skulle prata färdigt innan de gjorde något.

“Nu!!!” ropade han så hårt att det ekade.

Det verkade räcka som övertygelse, för nu var det ingen mera som stod och diskuterade. Det var kanske lite väl aggressivt, men det var säkert helt rätt för dem som var lite lata. Jag vände mig om mot bågskyttarna och lät Gud göra som han tyckte var bäst. Sedan vinkade jag dit resten av min grupp med bågskyttar från andra sidan ravinen med en snabb handrörelse. Jag märkte nu att jag skulle måsta hålla ett tal åt dem. De förtjänade det verkligen efter allt de hade gjort, men ändå. Jag hade aldrig hållit ett tal, aldrig haft chansen heller, men jag hade inte egentligen planerat att någonsin göra det för det var lite skrämmande och jag var jättenervös. Jag ställde mig upp på en stor, länge sedan död och omkullfallen trädstam som fick fungera som min scen.

“Allra först vill jag bara säga hur stolt jag är över er. Träningen varade i bara en ynklig liten vecka och de flesta av er kunde inte ens namnge de olika delarna av pilbågen och pilarna. I alla fall inte hur man hanterar en. Men se på er nu då, ni har på så här kort tid utvecklats till rikets bästa bågskyttar. Och ni klarade också att låta bli att skjuta någon av våra egna”, sade jag och hörde hur alla andra skrattade till lite. “Och även om ni nu är de bästa bågskyttarna vet jag att ni ännu kan bli mycket bättre. Vi fortsätter alltså nu träna varje eftermiddag. Nu vet jag att ni vill vara med era familjer och fira, så vad väntar ni på. Gå och ha roligt.”

Alla applåderade och jublade så hårt de kunde. Jag stod bara där och tog emot applåderna även om jag bara ville bort från den här dumma trädstammen. Det hade inte varit så farligt som jag hade trott från första början, men det betydde ändå inte att jag tyckte om det. Äntligen började människor gå bort mot de uppradade tälten som männen tydligen redan hade hunnit

fälla upp för att träffa sina familjer. Då steg jag ner från trädstammen och råkade se Gud stå mellan träden i skogen och gick då fram till honom.

“Varför kom du inte och lyssnade med de andra?” frågade jag honom

“Det var er sak och inte min, så jag ville inte komma och blanda mig i”, svarade han.

“Så du kom alltså för att tjuvlyssna även om du visste att det var vår sak?” undrade jag misstänksamt.

“Nä, inte för att tjuvlyssna, inte egentligen, jag hade bara kommit för att prata med dig, men då jag såg att du höll tal ville jag bara se på”, sade han.

“Nå, hur var jag då, bra?” frågade jag lite skrämmd för vad han skulle säga.

“Jättebra, för en person som aldrig har gjort det var det extremt bra!” sade han glatt.

“Så bra var det nog inte...”, sade jag.

“Jo, så bra!”

Vi gick sedan också mot musiken som nu hade börjat spela vid tälten för att fira och äta med de andra.

*

“Spring, spring! Det är inte mycket kvar, bara tre varv!” uppmuntrade jag medan jag vände mig åt ett annat håll. ”Lyft, lyft, du orkar nog med den där minimala stenen!”

Det var solig eftermiddag och jag stod i skuggan av en stor ek i en glänta ett par kilometer från lägret. Där hejade jag på alla bågskyttar som gjorde sitt bästa då de tränade. Vissa sprang varv runt gläntan, ryggsäckarna fulla med stenar medan andra till exempel lyfte stora stenbumlingar. Vi hade tränat sedan lunchtid och snart började det redan bli mörkt ovanför trädkronorna.

“Sista varven nu och sedan avslutar vi!” ropade jag och lutade mig bakåt mot trädet.

“Du är en bra lärare, Ares, jag skulle aldrig ha kommit på att det skulle vara smart att göra muskelövningar för annat än armarna som bågskytte. Eller att det skulle vara viktigt i alla fall”, sade Gud och lutade sig mot trädstammen bredvid.

“Så klart behövs det muskelövningar för andra delar av kroppen, annars skulle man till exempel vingla för mycket då man håller i en stor långbåge. Men tack ändå”, sade jag.

“Vi ses senare vid middagen, jag har möte nu med kungen. I morgon hinner jag kanske stanna längre och titta på”, sade han och promenerade i väg in i skogen.

“Ses snart” sade jag in i skogen. "Lyssna på, alla!" ropade jag sedan för att få allas uppmärksamhet i gläntan. ”Gör färdigt det ni håller på med och sedan räcker det. Gå och vila lite så att ni imorgon igen är pigga och kan fortsätta träna. Jättebra jobbat idag.”

Jag hade just vänt mig om för att gå tillbaka genom skogen till mitt tält då någon ropade mitt namn. Jag suckade, satte ett stort leende på mitt ansikte och vände mig tillbaka. Egentligen ville jag bara gå och ha en trevlig middag med Gud. Jag var nämligen utsvulten då jag hade blivit tvungen att skippa lunchen på grund av att någon viktig general hade haft ärende. Trött var jag också för det var svårt att sova då jag varje natt blev störd av mardrömmar. De påminde mig alltid om mitt gamla liv och om hur hemskt det hade varit.

Jag såg först inte vem det var som ropat på mig då det var så många människor som samtidigt diskuterade högljutt och strömmade in i skogen. Men efter några sekunder av letande hittade jag Robert som kom utrusande från folksamlingen med dammet yrande om fötterna. Robert var mannen som först hade tyckt och sagt att jag inte skulle kunna träna dem på grund av att jag var så mycket yngre. Jag tyckte därför inte speciellt mycket om honom. Jag suckade lite innan han flåsande tvärstannade framför mina skor.

“Hej Robert, trevligt att ses, du tränade bra idag. Det var ett snyggt personligt rekord det där med tyngdlyftningen idag. Du har gjort mycket framsteg, speciellt med bågen. Men jag tror inte att du kom hit för att lyssna på komplimanger.”

Han skakade på huvudet.

”Så, vad hade du för ärende till mig?” frågade jag och hoppades att han inte hörde irritationen i min röst.

“Jo, saken är den att jag känner mig inte så bra och har lite dåligt samvete för det som jag sade då vi först träffades. Det var inte snällt och jag beklagar. Nu vet jag hur bra du är med din pilbåge och som lärare. På grund av det har jag fått en ordentlig chans att göra något för Tëarnia. Det kunde jag nämligen inte annars ha gjort med tanke på mitt högra ben.” Robert pekade på låret på sitt ben som såg onormalt och stelt ut. ”Så därför tack så jättemycket och här, ta den här!”

Han gav mig en liten träfigur som föreställde en pojke skjutande med en pilbåge. Jag skulle ha kunnat svära på att ansiktet liknade mitt. Den var vacker, jättevacker och detaljerad ända in i den minsta detaljen av fingernaglarna.

”Det här är vad jag höll på med efter att mitt ben skadades. I 30 långa år har jag gjort sådana här små figurer som föreställer olika människor och djur. Det startade som en hobby men blev sedan mitt jobb. Nu vill jag ge den här lilla figuren åt dig. Som ett tack”, sade han och gick i väg innan jag hann göra eller säga något.

Jag hade aldrig trott att han skulle ge mig en sådan gåva efter vad han hade sagt. Men tydligen hade jag fel. Jag satte försiktigt in den lilla figuren i min rockficka så att den inte under några omständigheter skulle gå sönder och började så promenera in i skogen. Det var skönt med lite lugn och ro och skogen var just det perfekta stället. Stigen slingrade sig mellan de mörka träden och vinden blåste avslappnande i mitt ansikte. Fåglar kvittrade någonstans högt uppifrån och till och med en varg ylade långt borta. Under promenaden funderade jag på alla de saker jag upplevt sen jag kom till Tëarnia. Även om det varit krig så hade jag njutit mycket. Utflykterna med Gud, att kunna promenera och min nyupptäckta talang för att skjuta pilbåge. Det var spännande och intressant att göra annat än att bara ligga på soffan och lyssna på det livet som Gud berättade om. Ett sånt liv trodde jag bara var fantasi men så var det inte. Jag levde ett sådant liv just nu.

Jag började närma mig slutet av skogen och tälten. Lite längre in i skogen skulle ha varit trevligt, men jag hade middag nu med Gud. Jag skyndade på mina steg då jag märkte att jag redan höll på att bli sen. Ändå tog jag en snabb omväg till mitt eget tält för jag vågade verkligen inte ta risken att hålla den lilla träfiguren i min ficka så att den sedan skulle tappas bort. Jag lade den i min sadelväska, längst ner på botten och skyndade sedan ut. Jag rusade förbi tält medan soldater och andra tittade konstigt på mig. Då jag äntligen kom fram till Guds stora tält stod han utanför och trampade oroligt omkring. Han lyfte blicken och såg mig komma springande.

“Där är du ju, jag hann redan bli lite orolig. Du är en halv timme sen”, sade han.

“Jag vet det och jag är verkligen ledsen. Robert, en av bågskyttarna hade ärende och sen måste jag snabbt fara via mitt eget tält”, sade jag flåsande efter den långa spurten.

“Är inte Robert han från första gången som...”

Jag avbröt Gud.

“Jo, just han, men jag berättar sen senare. Nu är jag vrålhungrig och vill bara ha mat.”

“Nämen kom då, maten är varm och klar. Nazia har lagat den helt själv. Och du vet hur god hennes mat är”, sade han och blinkade med ena ögat.

Gud höll upp tältduken för mig och jag steg in. Som alltid var det perfekt städat och ordnat. Ingenting låg på marken. Tältet var ganska lyxigt om man tänkte på att det bara var ett tält. I ett hörn fanns det en medelstor säng för Gud och Nazia och i ett annat ett litet skrivbord som var fullt med böcker. Ungefär i mitten av tältet fanns det en matta med ett bord på. Bordet var snyggt dukat och soppan såg verkligen god ut. Runt det runda bordet fanns det tre stolar och någon satt redan på en av dem. Det var Nacia.

“Jag hoppas att det är okej att jag bjöd med Nacia även om jag hade sagt att det var middag för oss två?” frågade Gud.

“Inget problem alls. Det är ju ändå ert tält och det är Nacia som har lagat den här maten, så varför skulle hon då måsta sitta ensam i skogen och äta eller vänta på att vi har ätit klart och låtit maten svalna. Och ju fler vi är desto roligare blir kvällen”, sade jag faktiskt glad över att hon åt med oss.

“Perfekt!” sade Gud och Nacia log glatt.

“Sätt nu ner er och ät. Du, Ares är inte den enda som är hungrig här”, sade Nacia och vinkade oss mot bordet. Jag gick över den mjuka mattan och satte mig till vänster om Nacia. Gud satte sig i sin tur till höger om henne och sträckte sig mot kastrullen med köttgryta. Men innan hans hand hann röra tränsleven, slog Nacia undan den.

“Gästerna alltid först, det är väl självklart!” sade hon både seriöst och oseriöst.

“Men Ares räknas väl inte som gäst?” klagade Gud. “Jag vill bara äta.”

“Men såklart räknas Ares som gäst. Bara för att han hör till familjen betyder det inte att han inte är gäst. Dessutom har han ju ett eget tält som han vanligtvis sover i”, sade hon och tittade strängt på honom.

“Okej, okej jag ger upp”, sade han och sträckte upp sina starka armar. “Ta för dig då Ares. Ju snabbare du tar mat desto snabbare får också jag äta.”

Jag log mot Gud som ännu satt där med händerna uppe och fyllde sedan min tallrik med gryta, lite ljust bröd och ett par grönsaker. Jag väntade på att alla andra fyllde sina tallrikar även om jag bara skulle ha velat äta upp allting just då. Min mage kurrade så hårt att ljudet säkert skulle ha kunnat väcka mina föräldrar från deras eviga sömn under jorden. Då Nacia och Gud äntligen hade lassat sina tallrikar fulla med mat tog jag upp min sked och åt. Det var gott. Jättegott egentligen. Även om det möjligtvis berodde på att jag var så hungrig var Nacias mat alltid god. Inte ens mamma hade lagat lika bra mat. Jag satt bara där i flera minuter, helt under tystnad och njöt av min mat.

“Så, vill du nu berätta om vad som hände mellan dig och Robert?” frågade Gud efter en stund. Jag tuggade färdigt och sade:

“Inget speciellt egentligen. Första gången vi träffades var då jag skulle lära honom och de andra om bågskytte. Det var Robert som sade att jag var för ung för bågskytte och inte litade på att jag skulle kunna lära dem något. Nu efter att han förstod hur bra jag lärt dem och hur bra han själv hade blivit kom han för att säga förlåt och tack. Som present gav han mig en liten träfigur som liknar mig. Här, jag kan visa er.” Jag satte in min hand i fickan och fick ett litet

panikanfall då jag inte kände figuren där. Jag kom sen ihåg att jag hade lämnat den i tältet just på grund av att det här skulle kunna hända.

“Är allting okej?” frågade Nacia oroligt.

“Jo, inget problem. Jag trodde redan att jag hade tappat bort den men kom nu ihåg att den är i mitt tält. Ni kan få se den en annan gång”, sade jag.

“Men vad hände sen med Robert?” frågade Gud helt som om han inte brydde sig om min lilla panikattack.

“Vad menar du med sen?” frågade jag honom. “Det här var grunden och resten får vara mellan mig och Robert.”

“Det var just detaljer som jag ville ha, men det här får säkert räcka”, sade han.

“Okej, men du får inga detaljer”, sade jag strängt.

Innan Gud han svara något frågade Nacia:

“Nå, vad har du annars gjort idag?”

Jag var tacksam över avbrottet för jag ville verkligen inte bråka just nu. Gud såg också glad och tacksam ut.

“Inget speciellt. Jag åt frukost med Bob, en av bågskyttarna. Han hade dagen innan varit och jagat, så vi åt köttet som han själv hade förberett med eget recept. Det var gott för han är verkligen en utmärkt kock. Bra med kryddor och så vidare, ni förstår säkert. Jag spenderade sedan resten av förmiddagen med att titta på soldaternas träning. Jag fick faktiskt egna idéer som jag sedan använde på bågskyttarnas träning. Efter träningen pratade jag som sagt med Robert. Även om det sedan blev lite bråttom att komma hit tog jag en längre promenad i skogen. Det var avslappnande och bra efter alla människor jag hade träffat idag. Lite ensamtid alltså. Jag glömde äta lunch så den här middagen är jag väldigt tacksam över”, berättade jag medan jag satte mig rakare i ryggen.

“Det gläder mig att du tyckte om maten, verkligen. Men jag är inte färdig ännu. Man kan ju inte glömma bort efterrätten!” sade hon och blinkade med ena ögat mot mig. Sedan steg hon upp och gick ut ur tältet.

“Vart är hon på väg?” frågade jag förvånad. “Skulle inte Nacia gå och hämta efterrätten?”

“Jo, och vad tror du att hon håller på med just nu?” svarade Gud och åt upp resten av sin gryta. Efter bara några sekunder fick jag veta svaret till min fråga. Nacia kom in genom dörren bärandes på ett stort fat med citronmuffins.

“Varför var muffinsen ute?” undrade jag häpet.

“Det är mitt speciella recept”, sade Nacia och ställde ner muffinsen på bordet, “och innan du frågar, så nej. Det är mitt recept, så jag kommer inte att avslöja det för någon.”

Gud hade just satt sista biten mat i munnen och lagt undan tallriken då han redan började sträcka sig efter muffinsen. Än en gång slog Nacia bort hans hand.

“Ares först”, sade hon strängt. Jag sträckte mig själv efter en muffins och just när jag skulle sätta den i munnen kom en flåsande budbärare inrusande genom tältöppningen.

“General, general!” sade han och tog en andningspaus. Innan han hann fortsätta prata steg Gud upp och gick fram till honom.

“Ta det lugnt, andas. Berätta nu långsamt för mig vad som är så viktigt att du måste avbryta min middag med min flickvän och min lillebror.”

Budbäraren tog ett djupt andetag.

“Kungen har fått nyheter om att kungen av Weria ska ha ännu en strid i övermorgon och har därför bett mig be er komma på möte med honom i huvudstaden helst i natt. Då hinner vi planera något speciellt och ordna trupperna. Om ni åker snabbt kan jag informera resten av armén här i lägret att också komma dit”, berättade han.

“Tack...”, började Gud säga.

“Quintus, herr.”

“Tack Quintus för den här informationen. Vi åker så snabbt som möjligt. Och kalla mig inte herr, det är onödigt.”

“Inget problem, herr. Jag menar inget problem”, sade han snabbt. Gud nickade kort.

“Gå nu så att vi kan packa våra väskor”, sade Gud.

Quintus bugade djupt och gick snabbt ut igen.

“Packa dina väskor nu Ares, vi åker genast”, sade Gud till mig och vände sig sedan om för att börja packa det viktigaste.

“Men muffinsen, de är så goda. Kan vi inte stanna och äta färdigt dem?” frågade jag vädjande.

“Vi har inte tid för sånt just nu, men ta med några om du vill”, svarade Gud med ryggen vänd mot mig.

Jag stoppade in ett par muffins i fickan, tackade sedan Nacia och började gå mot tältöppningen.

“Vi träffas vid östra sidan av lägret om tio minuter”, sade Gud snabbt medan jag gick ut genom tältöppningen och mot mitt eget tält. Jag packade bara mitt allra viktigaste. En bok jag fått av pappa då jag var liten, den lilla träfiguren av Robert och lite kläder. Jag tryckte ner allting i Zorros sadelväskor och ledde honom mot östra kanten av lägret.

“Vart är vi nu på väg?” frågade Zorro ivrigt för jag hade inte ridit på honom på länge. Helt för länge.

“Till huvudstaden med Gud för att träffa kungen”, svarade jag och mera frågade Zorro inte.

Vid östra kanten träffade jag Gud. Vi steg på våra hästar och började rida.

“Även om huvudstaden är här nära kommer det ändå ta hela natten att rida dit. Försök du nu sova, jag håller vakt och väcker dig sen när det är din tur.”

“Okej”, sade jag bara, lade ner huvudet mot Zorros hals och somnade nästan genast.

Vi kom till Thaven tidigt på morgon just då solen höll på att stiga upp ovanför träden. Vi gav hästarnas tyglar till en stallpojke som förde dem till ett stall. Vi gick genast upp till tronsalen där kungen och resten av Thavens invånare var samlade.

“Där är ni ju, äntligen. Sätt er ner nu så kan vi börja”, sade kungen och pekade på fåtöjlerna bredvid hans tron.

“Varför är vi alltså här och skulle det inte vara personligt möte?” viskade Gud åt kungen.

“Jag har samlat alla så att vi nu tillsammans kan komma på idéer om hur vi ska besegra kungen av Weria. Vi är för få för att kunna besegra dem i öppen strid”, viskade kungen tillbaka. Gud nickade.

Vi satt flera timmar i tronsalen och samlade idéer med resten av medborgarna. Ända tills en medelålders kvinna kom på den perfekta idén till hur man skulle kunna vinna det här kriget.

“Jag vet! Vi leder in dem i en bergsdal och ställer oss med sköldar vid dalens två och enda utvägar. Då kommer de inte bort från dalen!” sade hon tills någon bak i salen avbröt henne.

“Det hjälper ingenting att bara tränga in dem. De är ändå så många fler.”

“Jag kom inte ännu så långt”, fortsatte kvinnan som satt i mitten av salen. “I alla fall, efter att vi har lett in armén med sköldarna uppe så att de inte kommer ut släpper vi ner stora stenbumlingar från bergstopparna så att de blir till mos. Vissa av dem kommer säkert att överleva men i det skedet är vi redan så många fler att det inte blir ett problem.”

Alla hurrade och applåderade högt ända tills någon annan, också bak i salen, sade:

“Hur hade du tänkt leda in armén i dalen?”

Alla tystnade och slutade hurra och att applådera.

“Såklart har jag också tänkt ut det. Nämligen, genast då de ser oss vid blodstigen börjar vi springa mot dalen som inte är så långt borta. Innan vi möter dem lämnar vi en tredjedel av vår armé bakom stenarna vid dalingången för att vänta. Sen, när en annan tredjedel springer genom dalen och stannar med sköldarna uppe, ställer den andra gruppen sig vid ingången och blockerar deras väg tillbaka. Då blir de instängda, och den sista tredjedelen av armén uppe på båda sidorna av bergen rullar till slut ner stenarna på dem. Och ja, resten vet ni redan.”

Nu började alla igen hurra och inte ens personen i bakre hörnet av salen ifrågasatte saken.

“Det är en väldigt bra idé. Vi börjar genast förbereda om vi vill vara först där i morgon bitti”, sade Gud och avslutade mötet.

Jag tyckte att det var konstigt att kungen inte behövde avsluta mötet. Men när jag tittade på honom såg han helt normal och avslappnad ut. Efter Guds ord steg alla upp - det hördes ett förfärligt ljud av stolar som gled över marken - och började förbereda striden. Vi var klara mitt i natten och började röra oss mot våra positioner i grupper på tre.

*

På morgonen stod jag på kullen vid Blodstigen. Tre fjärdedelar av kullen omgavs av skog och gryningen var på väg. De nybildade solstrålarna sträckte sig nätt och jämnt genom de stora gröna träden så att kullen sken i rött, orange och gult. Jag kunde se fåglarnas stora skuggor nere på marken och när jag tittade upp kunde jag se de färggranna fåglarna sitta på grenarna. De lät som om de visste vad som var på väg att hända.

Jag, Gud och Kungen hade bestämt oss för att vara med i gruppen som skulle locka med Werias armé dit det behövdes trots att alla andra i Tëarnia starkt hade varit emot det. Men jag, och jag visste att det var samma sak med Gud och kungen, tänkte inte be andra göra något jag själv inte skulle vågat göra. Till slut var klockan nio på morgonen och vi hörde högt fotstampande. Det lät som så många fler än vad vi hade trott. När de kom fram bakom träden såg vi att de faktiskt var fler än väntat. De såg oss och märkte genast att vi, i motsats till dem, var färre än väntat. Jag förstod inte hur den elake kungen inte blev misstänksam på grund av att vi var så få, men det tycktes bara ge honom mera skäl att anfälla.

“På dem!” ropade han med förvånansvärt gäll röst i sin helsvarta rustning. Men det var också kommandot för oss att börja springa. Vi sprang och vi sprang och de jagade och fortsatte jaga och inte ens då blev den elake kungen eller någon annan i hans armé misstänksam. Till slut kom vi in i dalen och efter att ha kommit till andra sidan stannade vi plötsligt och vände oss om med sköldarna framme. De blev så förvånade att till och med en del av soldaterna föll omkull och andra sprang på de omkullfallna soldaterna så att de också föll. De vände sig om för att gå tillbaka samma väg de kommit för att kunna tänka ut en ny plan, men redan då var också den vägen blockerad av sköldar. De blev panikslagna men fortsatte ändå stå på stället. Och jag tror att de blev ännu räddare då det började höras ett bullrande. Armén tittade upp och såg till slut de stora stenbumlingarna komma rullande ner för berget. Inte ens den elake armén kunde mera stå stilla. De började springa huller om buller trots att det inte hjälpte så mycket. Bara fem minuter efter att armén, som bestod av tusentals soldater, hade blivit inträngd i dalen fanns det

bara ett par hundra kvar. Sen tog det bara en endaste minut och två pilskurar från båda sidorna och den enda som fanns kvar var Roger (eller det var i alla fall det kungen hade sagt att han hette). Roger stod ensam i sin helsvarta rustning (jag började bara sådär tänka på Zorro och hoppades att han var okej) mitt i dalen. Kungen började gå mot Roger och det knastrade under hans skor då han promenerade på gruset. Mitt i allt stannade han och sade:

“Ares!”

“Ja, ers majestät?” frågade jag kvickt, chockad över att han nämnde mig. Fast att jag nu hörde till den innersta kretsen av hans viktigaste personer kallade jag honom ändå för ers majestät.

“För det första, kalla mig Arthur.” Tydligt behövde jag ändå inte kalla honom för ers majestät. “Och för det andra, det är ändå du som mest har påverkat det här kriget, så jag låter dig också avsluta det”, fortsatte han.

Nu var jag ännu mer chockad än tidigare då han nämnde mitt namn. Men tydligt var han inte den enda som var chockad, för då jag sneglade på Roger var hans ögon vilt uppspärade. Jag tror nog att han visste att han skulle dö, men det var först nu som någon verkligen nämnde det. Då jag till slut, efter att ha varit chockad, började gå mot Roger var det i stället mina skor som knastrade mot gruset. När jag promenerade kändes det som om tiden saktade ner och började röra sig i slow-motion. Jag tittade mig omkring i den öppna dalen och såg alla andra soldater som tittade på mig och också såg chockade ut. Men bågskyttarna såg stolta ut, såklart också lite chockade, då jag fick äran att avsluta det här, för det var ändå jag som hade varit deras lärare. Då jag äntligen, efter vad som hade känts som en evighet av stirrande och chockade blickar, kom fram till Roger började tiden till slut röra på sig i normal takt igen.

“Och vem tror du att du är?” snäste han medan han spottade i mitt ansikte. Det var äckligt och pinsamt men pinsammare skulle ha varit om jag skulle ha vikit undan.

“Det borde du väl veta redan vid det här laget. Du är nog inte den smartaste”, viskade jag.

Nu blev han så störd att han drog sitt blodröda svärd uppåt så att det stannade just framför min hals vilket ledde till att jag fick en rispa i huden. Igen rörde jag mig inte av två orsaker:

- 1) det skulle igen vara pinsamt och
- 2) om jag rörde mig skulle svärdet kunna ha göra mera än att rispa mig.

Jag kunde höra hur alla drog efter andan och då jag pilade runt med mina ögon, BARA med mina ögon, såg jag hur chockade alla såg ut. Sedan kom jag på det. Ingen var beredd då jag hoppade bakåt och gjorde en så snabb rörelse att ingen förstod vad jag gjorde. Det första de hann registrera var att jag flög ännu längre bakåt efter att Rogers svärd träffade mig i bröstet och att jag låg där på den dammiga marken och jämrade mig. Men det nästa de märkte var att Roger stod där med en pil stickande rakt genom halsen. Då de tittade tillbaka på mig hade jag

redan svimmat. Det som hade hänt var att då jag hoppade bakåt drog jag en pil ur mitt koger och kastade den så hårt som möjligt mot honom. Som tur träffade den rätt.

*

Jag vaknade då de kastade vatten på mitt ansikte.

“Vad i hela”, ropade jag då det kalla vattnet träffade mitt ansikte.

“Whoo, som tur. Vi trodde alla att du hade dött”, sade någon, jag tror att det var min bror.

Då jag öppnade ögonen såg jag hur alla stod i en cirkel böjda över mig. Jag försökte sätta mig upp men så fort jag gjorde det kändes det som om någon tryckte ett spjut in i mitt bröst.

“Aaaa!” skrek jag.

“Vad händer?” frågade någon

“Svärdet.”

“Aj just det jo! Du fick ett svärd i ditt bröst. Titta om det finns blod, egentligen borde han vara död”, sade någon hektiskt.

“Blod? Vadå för blod, jag var väl förberedd för sånt här. Dra upp min skjorta så får ni se”, skrattade jag, även om det lät konstigt på grund av smärtan det gav mig. “Men försiktigt, det gör ändå ont.”

Då de drog upp min skjorta blev alla häpna. Det fanns en röd metallisk ringbrynja där under.

“Jag sade ju att jag alltid är beredd”.

*

“Oohh, så var det med mitt liv. Tack!” suckade jag och lutade mig längre bakåt mot fåtöljens ryggstöd.

“Wohooooo!” hördes det medan det applåderades och busvisslades i den stora salen.

Det var alltså 70 år senare och jag var nu en 83 år gammal man med långt vitt skägg och rynkor över hela huden. Varje gång jag hade berättat om mitt liv kändes det lika bra och skönt att få det sagt. För jag tyckte att det var viktigt att andra skulle få höra om mitt liv och bli inspirerade. Även om det fanns en bok så var det ändå alltid bättre och roligare att berätta det själv. Så spenderade jag resten av dagen med att prata med människor och skriva autografer åt alla som ville.

I gungan av Sophie Stöhr

När du var liten och satt i en gunga
ville du inget annat än sjunga
När du blev äldre
ville du hellre
gunga högt i skyn
och hoppa i en sanddyn
När du var tonåring och satt på gungan
tänkte du på den konstiga gumman
skickade en snap åt din vän
och sade att du måste gå hem
Sedan blev du tjugo
och gungade bredvid Hugo
När du gungade som tretti'
då blev du mera vetti'
När du som fyrtioåring satt på gungan
tittade du på den avlägsna klungan
av ungdomar som satt på bänken
och kollade på youtube-länken
När du var tio år äldre och satt på gungan i parken
gungade du så snabbt att du föll till marken
Som sextioåring på en gunga
tänkte du ren på de unga
Sjuttio, åttio, nittio och hundra
då kan man ren undra
varför du sitter och gungar

Kirke av Sarah Trieu

Kirke tog ett djupt andetag och gick in i den tråkiga skolbyggnaden. Hon kollade runt korridoren, där fanns massor av människor. Elever stod i grupper och pratade och skrattade. Kirke svalde och kände att hon var torr i halsen. Det kändes nervöst att gå genom korridoren. Hon kände ingen i skolan. Kirke kollade på sitt schema och såg att hon hade lektion i 9D:s klassrum. Hon visste inte alls var 9D:s klassrum var. Hon ville inte be någon elev om hjälp. Hon hörde någon vissla. Hon kollade uppåt och såg vaktmästaren gå mot ett klassrum. Kirke sprang efter honom men då snubblade hon. Alla hennes böcker och papper föll ut som ett vulkanutbrott.

“Skit, jag tappade bort honom”, sa Kirke åt sig själv.

Hon gick ner på knäna och började plocka upp sina saker. Plötsligt såg hon ett par Adidas Samba-skor framför sina ögon. Hon kollade upp och såg den vackraste, finaste, snyggaste, sötaste killen i hela världen! Han hade ögon blåa som det vackraste havet och det fluffigaste håret hon hade sett i sitt liv!

Kirke kände sig alldeles varm i kroppen.

“Vill du ha hjälp med det där?” frågade han med sin mörka röst. Han stirrade i Kirkes ögon medan han väntade på ett svar från henne.

“Uhh-h-hhh, kan du säga det igen?” frågade Kirke nervöst.

“Umm behöver du hjälp?” frågade han igen.

“Ahh, ne- nej tack!” svarade Kirke.

Kirke kollade på hans namnlapp som fanns på hans bröst. Han hette Daniel. Daniel, kul namn. Hans namn lät så lugnt för henne.

RING! RING! Klockan ringde och Daniel blev försenad till sin lektion.

Klockan ringde och alla gick raskt till lunch. Kirke skippade lektionen för att hon inte kunde hitta klassrummet. Hon skippade också lunchen för att det var äcklig mat den dagen. Hon hade dubbellektion i kemi och ville inte att hennes mage skulle kurra under lektionen så hon gick till butiken just bredvid skolan. När hon gick in i butiken såg hon något bekant. Det var Daniel. Han var vid bagerihyllan och plockade ut en karelsk pirog. Kirke stirrade på Daniel när han betalade för sin karelska pirog och tog en tugga av den. Det såg ut som att han inte tyckte om den, men Kirke ville ändå ha en karelsk pirog för att Daniel köpt en. Den karelska pirogen var blöt och smaklös men Kirke åt den ändå för att Daniel ätit en sådan.

Kemisalen var lätt att hitta eftersom salen var just framför Kirkes skåp. Hon kollade på telefonen och väntade framför dörren innan lektionen började. Hon kände sig lite ensam men det var ju hennes första dag i skolan.

Ring! Ring! Ring!

Klockan ringde. Skolan var äntligen slut, nu kunde Kirke äntligen fara hem.

Plötsligt plingade hennes telefon. Det kom ett meddelande från Kerstin som Kirke bodde hos medan hon gick i den här skolan.

KIRKES TELEFON:

KERSTIN

Vill du gå till en ny restaurang jag hittade? De säljer den bästa pastan i stan!

Jag vill gärna komma dit!

Kirke och Kerstin skulle mötas framför restaurangen. Restaurangen var i modern stil. Där fanns vita bord som lyste som kristaller och många gigantiska tv-apparater i varje hörn av restaurangen. Kirke och Kerstin väntade på att en kypare att ge dem ett bord.

“Välkommen! Hur många personer finns det i er grupp?” frågade kyparen.

“Bara två personer!” svarade Kerstin.

Kyparen ledde dem till deras bord. Kirke och Kerstin väntade på deras servitör skulle komma.

“Hej, vad vill ni beställa ikväll?” frågade servitören. Kirke tittade upp på servitören och såg den sötaste pojken i världen. DANIEL!?

Varför jobbade Daniel där!?! Kirke visste inte att han jobbade!

“Oj, hej! Du var tjejen som jag stötte på!” sa Daniel.

Vafan gör Daniel här? tänkte Kirke.

Kirke ignorerade honom.

“Hej, jag vill beställa en carbonara!” sa Kerstin och klappade sig med handen på magen.

“Uhh, jag vill också ha en, men sätt extra ost i den!” sa Krike.

“Tack så mycket! Det kommer att ta en stund!” svarade Daniel medan han skrev vad de hade beställt och tittade osäkert på Kirke.

Kirke satt bara där stilla som frihetsgudinnan och funderade på vilken slump det var att han jobbade där.

“Här är er pasta! Jag satte extra ost till dig, Kirke”, sa Daniel till Kirke.

Hur vet han mitt namn? tänkte Kirke.

“Tack Daniel!” svarade Kirke.

“Hur är maten?” frågade Kerstin.

“Jättegod!” svarade Kirke och rörde om i maten så att osten spred sig över hela portionen.

Kirke och Kerstin åt allt och betalade för maten.

“Hur stötte du på den där pojken?” frågade Kerstin.

“Jag är inte helt säker, jag bara krockade in i honom av misstag... i skolan... idag...” svarade Kirke.

“Ah okej!” sa Kerstin.

Pling! Pling!

Väckarklockan ringde och solen sken rakt i Kirkes ansikte.

”Jag orkar inte gå till skolan idag och träffa den där pojken!!” sa Kirke till sig själv och gömde ansiktet under kudden.

Kirke klädde på sig och åt frukost innan hon gick till skolan.

Kerstin kunde inte skjutsa den här gången så hon måste promenera till skolan. Kirke gick ut och började promenera mot skolan, men plötsligt hörde hon sitt namn.

“Kirke! Kirke! Varför promenerar du till skolan, det tar ju sjukt länge att promenera dit?” skrek Daniel som satt på sin motorcykel.

Bor Daniel i samma område som jag? tänkte Kirke.

“Behöver du skjuts?” frågade Daniel.

“Uhh, nej tack”, svarade Kirke.

“Det tar ju typ en timme att promenera till skolan!” sa Daniel och klappade på motorcykelns säte.

“Okej”, sa Kirke irriterat.

Daniel var på väg mot skolan. Kirke satt bakom honom och höll hårt om hans midja. Kirke kände lukten av hans schampo och kände sig obekväma.

Plötsligt märkte hon att han svängde mot ett shoppingcenter, bort från skolan.

“Vart är vi på väg?!” frågade Kirke.

“Du får veta sen!” sa Daniel.

Daniel hoppade av motorcykeln, tog av sig hjälmen och skakade huvudet för att fixa sitt hår.

“Kan du hålla i min hjälm en stund?” frågade han.

Kirke tog hans hjälm. Deras fingrar nuddade varandra när han gav henne hjälmen.

“Tack så mycket, min lilla ladybug!” sa han.

Det var jättepinsamt för Kirke att höra.

“Följ mig!” sa Daniel.

Kirke trodde att Daniel skulle kidnappa henne.

“Lita på mig”, sa Daniel.

Kirke kände sig konstig i magen när Daniel sa det där.

Daniel tog hennes arm och ledde henne någonstans. Det blåste jättehårt ute och Kirkes hår flög överallt. Kirke såg ut som ett spöke med det svarta håret framför ansiktet.

“Jag kan hjälpa att hålla ditt hår!” sa Daniel och tog tag i Kirkes hår som ett hårband. Kirke kände sig blyg och blev helt röd i ansiktet, som en tomat.

Kirke vände sig bort från Daniel men då såg hon någon hon kände. Hon var inte så säker på vem det var.

“Oj skit! Det var en av de populära flickorna i skolan!” skrek Kirke.

“Va!? Vad hän-” sa han.

“Gå ner på knä!” viskade Kirke till Daniel.

“Varför!? Aaaa”, sa han och såg flickan.

“Hon kommer närmare!!” viskade Kirke.

“Lugna ner dig”, sa Daniel och kramade henne.

Kirke blev röd i ansiktet igen, men den här gången blev hennes öra blått. Kirke tänkte plötsligt på en person. Hefaistos.

“Om du gör något som du inte ska göra, kommer ditt öra bli blått. Du är där för att spionera, inte att hitta din love of your life!” hade Hefaistos sag. Guden som hatade kärlek eftersom hans fru Afrodite varit otrogen mot honom.

Hefaistos hade skickat Kirke att förstöra all kärlek i världen, men när Kirke var i den riktiga världen märkte hon hur kärlek känns. Kirke ville ignorera sitt uppdrag och uppleva hur kärlek känns. Hon brydde sig inte om att Hefaistos lovat ge henne ett jättefint palats i mitten av solen om hon klarade sitt uppdrag, hon vill bara vara med Daniel. Daniel var hennes dröm. Daniel var mycket bättre än palatset.

“Är du okej! Dina öron är blåa!” sa Daniel oroligt.

“Joo, jag är okej. Du behöver inte oro dig”, svarade Kirke.

Daniel tänkte att Kirke frös. Han höll i Kirkes öron för att värma dem och gav henne läderjackan.

“Har du något på hjärtat som stör dig?” frågade han.

Varför låter han som min mormor? tänkte Kirke för sig själv.

“Min mormor brukar säga så där”, sa han.

Kirke skrattade lite.

“Okej, vi kan stiga upp” sa Kirke.

“Vill du gå på café tillsammans?” frågade Daniel.

“Uhhhh, tänk om den populära flickan ser oss?!” sa Kirke.

“Inte gör det något” svarade Daniel och blinkade med ett öga åt Kirke.

Kirke följde Daniel till caféet och de diskuterade med varandra.

Daniel och Kirke var framför caféet. Det såg väldigt fint ut. De ljusblåa och vita dynorna passade så bra på sofforna och fönstren var stora. Det såg ut som en Mamma Mia-film där inne. Kirke stod där stilla, det var för fint att kolla på.

“Tycker du inte om caféet?” frågade Daniel.

“NEJ! JAG ÄLSKAR DET!” skrek Kirke.

Daniel log åt Kirke.

Kirke och Daniel satt vid ett bord och diskuterade med varandra. Plötsligt fick Kirke ett meddelande.

“Vad gör du?! Varför är du på en date med en kille!?” skickade Hefaistos.

Kirke kollade på meddelandet. Hon glömde att hon var på en date med en KILLE!!! Kirke ignorerade meddelandet och fortsätter med daten.

“Vem var det?” frågade Daniel.

“Ahh, uhh, ingen” svarade Kirke nervöst.

“Är du säker? Du såg lite skrämmd ut”, sa Daniel.

“Nä nä, jag känner mig jätteglad!” ljög Kirke.

“Bra att höra!” svarade Daniel.

Daniel märkte att Kirke inte mådde bra och han var orolig för Kirke. Daniel tyckte det var en bra idé att följa Kirke hem.

“Vill du att jag ska föra dig hem? Jag kan köra dig hem!” sa Daniel.

Nå, det är en ganska bra idé, tänkte Kirke.

“Fast...”, svarade Kirke.

Daniel ledde Kirke till motorcykeln.

“Tack”, sa Kirke tyst.

Daniel började köra till hennes hus. De båda var helt tysta. Daniel ville inte att det skulle vara awkward mellan dem.

“Vi ses imorgon! Hoppas du mår bättre, babe!” sa Daniel när Kirke hoppade av.

Kirke kände sig lite dålig, för hon tänkte sluta träffa honom.

“Hejdå...” svarade Kirke.

Varför mår hon så dåligt? Det är något fel, tänkte Daniel.

Kirke sprang genast till sängen och skrek i sin dyna.

“VAFAN! Varför måste jag vara kär i en pojke just nu!” skrek Kirke. “JAG ORKAR INTE MER! JAG MÅSTE LYDA HEFAISTOS, MEN JAG VILL INTE GÖRA DET HÄR!”

Kirke gick till köket och tog en cheerioslåda och hällde cheerios i sin mun. Sedan tog hon en näve cheerios och slängde dem i väggen. Hon tog en stol och kastade den i golvet. Kirke började gråta. Hon orkade inte mer med det här.

Men han kallade mig babe!? tänkte Kirke.

Plötsligt hörde Kirke ett pling från telefonen. Hon tittade på telefonen. Det var Daniel.

“VAFAN!” skrek Kirke.

Kirke hämtade ett par hörlurar och lyssnade på deprimerande break up-låtar.

“Är du okej? Behöver du stöd?” skickade Daniel. Kirke stirrade på meddelandet.

Sedan kom det ett meddelande igen. Kirke blev skräm. Kirke behövde tid ensam. Hon ignorerade meddelandet.

Nästa dag

KIRKES TELEFON:

DANIEL

Är du okej? Du ignorerade mig igår.

Om du behöver något, säg ba

OK

Snälla, jag vill inte låta dig vara så här

Jag känner mig bra

Kirke visste att det här var sista gången hon kunde kommunicera med honom.

Hon kände att hennes hjärta skulle explodera av hur mycket det här påverkade hennes känslor. Hon kunde inte sluta tänka på Daniel och Hefaistos. Kirke slängde sin telefon i golvet och satte sig ner på golvet framför väggspeglern. Hon stirrade på sig själv i spegeln med ett sorgligt ansiktsuttryck.

Varför måste JAG vara kär i DANIEL!?! tänkte Kirke.

Kirkes ögon började tåras.

Plötsligt hörde Kirke en röst från himlen. Det var Hefaistos röst. Kirke hulkade och hennes ansikte blev grönt som karaktären Hulken.

“Du vet att du har ett uppdrag. Kom igen Kirke. Lämna honom!” sa Hefaistos.

“Men jag kan inte!” skrek Kirke tillbaka till Hefaistos.

“Jag har ju gett dig i uppdrag att se till att INGEN får uppleva kärlek! OKEJ? Det gäller också Daniel och dig. OKEJ!” skrek Hefaistos tillbaka.

Kirke började hulka mer och blev mer grön i ansiktet.

“Varför kan jag inte vara normal person! Någon som har frihet, rätten att vara kär i Daniel!” skrek hon.

Hon gick till köket och tog tag i ett glas vatten och kastade glaset i golvet. Sedan satt hon länge, länge på köksgolvet och bara grät.

“Jag måste säga något till Daniel!” skrek Kirke.

Hon tog sin telefon ur fickan.

DANIEL

Ses imorgon:

Huh? Var?

När Daniel fick meddelandena var han överraskad. Efter allt det som hade hänt med Kirke...

Det var dags att träffas på ett café.

Kirke kände sig jättenervös när hon såg Daniel utanför sitt hus. Hon började gråta. Hon kunde inte tro att hon aldrig skulle se honom mer från och med nu. Daniel vinkade till Kirke med ett stort leende. Daniel sprang fram till henne och omfamnade henne. Hon började gråta när hon kände på doften av hans schampo. Daniel la sina armar runt henne.

“Ditt hår luktar gott”, sa Kirke nervöst.

Daniel kunde känna hennes hjärta pumpa jättesnabbt.

“Tack! Ditt hjärta pumpar jävla mycket. Är du okej?” frågade Daniel.

Kirke kunde inte ens tala och sjönk ner till marken och utan att säga något satte sig Daniel bredvid henne.

“Jag måste säga något till dig”, sa Kirke.

Daniel nickade. Det var tyst jättelänge. Hon kunde inte hitta de rätta orden och tänkte att det finns inga rätta ord, hon måste bara börja tala.

“Det så att...”, sa Kirke.

“Säg det bara nu!” sa Daniel. “Jag kommer inte bli arg. Det blir bättre om du säger det bara.”

“JAG MÅSTE LÄMNA DIG DANIEL!” skrek Kirke rakt in i hans öra.

“WHAT! Vem bestämde det?”

Daniel spärrade upp sina ögon och drog hårt efter andan.

“Hefaistos”, sa Kirke.

“Vem? Vem är Hefaistos? Är det en dinosaurie?” frågade Daniel.

“Nej! En gud!” skrek Kirke.

Daniel var förvirrad.

De diskuterade till midnatt om den här Hefaistosguden och vad han ville.

Daniel var chockad. Han hade inte vetat att Kirke inte kunde vara med honom. Han kunde inte tro att en gud kontrollerade Kirke.

Kirke bestämde sig för att lyda Hefaistos och gå tillbaka till himlen och få sitt pris. Men... Priset var inte lika viktigt som Daniel. Hon ville bara vara med Daniel.

“Jag vill att du ska lyda Hefaistos. Du förtjänar mig inte”, sa Daniel.

Kirke kollade rakt in i Daniels ögon jättelänge.

Hon svalde, hon nickade.

Hon visste att han hade rätt.

Kirke stod uppe på en kulle i stan och väntade. Hon tänkte på Daniel igen. Hennes ögon var puffiga och röda.

BANG! hörde Kirke bakom sig.

Hon vände sig om och s g massor av breda trappor som var gjorda av glas. De ledde uppåt någonstans.

Kirke gick långsamt upp längs trapporna och var förvirrad.

Hon gick länge.

Efter två timmar såg hon en regnbåge och under regnbågen fanns det ett vattenfall, ett jättefint vattenfall. Vattenfallet var ungefär 800 meter högt.

Kirke gick långsamt till kanten av vattenfallet. Hon var inte rädd för att falla. Hon stirrade neråt och tänkte på en enda sak. Daniel. Igen.

Kirke vände sig om och Hefaistos s g upp henne tillbaka till himlen.

Innan Kirke gick in genom palatsets dörrar tittade hon en sista gång mot jorden.

Jag hoppas att Daniel f r uppleva äkta kärlek, tänkte hon.

Sedan gick hon in i palatset och stängde dörren.